

29

คิเอเว้หัจ

เสียงหึ่งๆ เหมือนฝูงผึ้งระดมไปทั่วระเบียบทางเดินอาคารปีหนึ่ง
เมื่อนักเรียนกลุ่มใหญ่ยืนมุงดูบอร์ดสีขาวที่แปะประกาศผลสอบกลางภาคของผู้ที่ได้คะแนนสูงสุดห้าสิบคนแรกในชั้นปี และหนึ่งในกลุ่มเด็กนักเรียนที่กำลังตรวจสอบผลสอบกลับปรากฏคนที่ไม่ควรหยุดดูมันที่สุด เมื่อไม่เคยสักครั้งที่เธอพยายามกับการสอบในทุกภาคสนาม หรือแม้แต่ทุกโรงเรียนที่ผ่านมา

เด็กสาวเรื้อนผมสีน้ำตาลรวบเป็นจุกหางม้า คงไม่สนใจผลสอบตรงหน้า ถ้าไม่เพราะเช้าวันนี้เดินผ่านบอร์ดคิเคคะแนนสอบกลางภาค และสายคาที่เคิเกินมนุษย์นั้นจะกวาดไปเจอรายชื่อนักเรียนคนหนึ่งที่คิเคอยู่อันดับที่ยี่สิบสองพอดี

"ยามาโมโตะ...โทโมมิ..." เธอพิมพ์ชื่อนั้น พलगหรีคาแคบอยู่หลังกรอบแว่น รวากับกำลังสลักชื่อนั้นไว้ในหัว...คัวยความมุ่งมาดบางอย่าง

"นี่เธอคงไม่ได้คิเคจะทำอะไรโทโมมิใช่ไหม เพราะถ้าจะเอาเรื่องเมื่อสองวันก่อน พุคคามจริงแล้วมันไม่ใช่ความผิดของโทโมมิเลยนะ" วิญญาณของเด็กชายถามขึ้นด้านหลังคนที่กำลังจ้องชื่อที่ว่าเหมือนมันเป็น

เหยื่อที่เธอต้องขย้ำให้ละเทะ ซึ่งเขาคดกังวลไม่ได้ว่าขยำหมอมือตรงหน้า อาจทำแบบนั้นจริงๆ กับเจ้าของชื่อ

แต่เลนยะไม่ได้หันไปตอบรับอะไรผีน้อยที่ด้านหลัง นอกจากยังยืน จ้องชื่อหัวหน้าห้องของคน และนึกย้อนถึงสาเหตุที่ทำให้ชื่อยามาโมโตะ โทโมมิ กลายมาเป็นปัญหาของเธอได้ขนาดนี้

มันเริ่มขึ้นเมื่อสองวันก่อน ในคืนที่เธอยังอยู่ในบ้านของยัยเด็กที่ชื่อโทอะไรสักอย่างที่โคโนโคคามาะเข้าสิง และยัยผมแกละจอมสร้างเรื่อง สารภาพว่ารู้จักหมอมืออย่างเธอได้ยังไง

ซึ่งแน่นอนว่าสิ่งแรกที่หลุดออกไปจากปากเธอที่รู้ความจริงในคืนนั้นคือ...

'ว่าไงนะ'

เด็กหญิงผมแกละเสียววูบไปทั่วส้นหลังเหมือนโคนมืดจ๋อล่าคอกับคำถามเนิบช้าเย็นเฉียบนั้น รู้สึกว่าการเผชิญหน้าหมอมือสาวเวลานี้ช่างน่ากลัวไม่ต่างจากการยืนอยู่ต่อหน้าวิญญาณต้นไม้เลยแม้แต่น้อย...หรืออาจแย่กว่า

แต่เมื่อรู้ว่าไม่มีทางหนีไปไหนได้อีกแล้ว เพราะคนเป็นฝ่ายเปิดประเด็นขึ้นมา จึงกลั่นใจตอบอีกครั้ง

'โทคุโตะจังเล่าให้หนูฟังก่อนเกิดเรื่องไม่นาน'

'ยังไง เด็กคนนี้รู้มาจากไหน' เลนยะกดเสียงหนักยิ่งกว่าเดิมจนเด็กหญิงยี้คหลังตรง

'หนูไม่รู้' ริกะรีบสั่นศีรษะปฏิเสธ พร้อมส่ายตบคออย่างหนักแน่นรวดเร็ว รวากับกลัวเลนยะจะกระชากวิญญาณเธอออกไปไม่ต่างจากที่ทำกับวิญญาณต้นไม้ 'หนูไม่รู้จริงๆ นะ โทคุโตะจังบอกแค่่าฟังมาจากคนอื่นอีกที เล่ามาว่ามีหมอมือที่เป็นนักเรียน ม.ปลายอยู่ในโรงเรียนมัธยมโยโค ชื่อโซเคนโย เลนยะ'

'แล้วรู้จักหน้าฉันได้ยังไง'

'ระ... รุนพี่ รุนพี่ที่เป็นคิวเตอร์ให้หนูเขาเรียนที่โยโค' ริกะเริ่ม

สารภาพ ปากคอสั่นมากขึ้นเมื่อถูกนัยน์ตาสีน้ำเงินจ้องเขม็งกดคันมาไม่
เว้นช่วง 'ชื่อยามาโมโตะ โทโมมิ และเธออยู่ห้องเดียวกับที่ ทำงานพิเศษ
เป็นครูสอนเลขให้หนู เลยให้ครูรูปโปรไฟล์นักเรียนในเว็บของโรงเรียนตอน
หนูถามถึงพี่...หนูก็เลยรู้จักหน้าตาของพี่ได้'

ยามาโมโตะ โทโมมิ...ยัยหัวหน้าห้อง!

เลนยะได้แค่ขบกรามแน่น เพราะไม่รู้ว่าจะเพื่อนร่วมห้องทำเรื่อง
เคือคร่อนนี้ให้ จะจัดการยังไงไม่ให้เกิดปัญหา ถ้าเป็นคนไกลตัวหน่อยก็
คงหาวิธีปิดปากหรือเคือนอย่าง 'เงียบเซียบ' และ 'ซัดเจน' ที่สุด แต่พอ
เป็นคนที่ต้องเจอหน้าทุกวัน ซ้ำยังเป็นเด็กโยโคที่นายจ้างเธอสั่งให้ปกป้อง
จึงกลายเป็นว่าไม่สามารถทำอะไรได้เลย

แล้วเธอจะเอาความหงุดหงิดนี้ไประบายลงที่ไหนเล่า!

'แล้วทำไมเธอไม่บอกฉันแต่แรกว่ารู้จักฉันมาจากที่ไหน' เสียง
เลนยะยิ่งเคร่งเครียดกว่าเดิมเมื่อมีบางอย่างไม่ได้ตั้งใจเพิ่มขึ้นมา

'ก็หนูกลัวว่าถ้าบอกพี่จะทำอะไรโทคุโตะจังนี่ เพราะโทคุโตะจัง
เป็นคนที่มีเรื่องพี่ก่อนคนแรก แล้วพี่อาจเอาเรื่องนี้ของหนูไปฟ้องพี่โทโมมิ
ด้วย ถ้าทำแบบนั้นพ่อแม่หนูรู้เรื่องนี้แน่ๆ เลย!'

'นั่นก็เอาให้เด็กนี้คืนมาเล่าเรื่องทั้งหมดเดี๋ยวนี้เลย'

'อย่างนะ!' ริกะร้องลั่นพร้อมหลับตาปี กอดโทคุโตะไว้แน่น พยายาม
ใช้ร่างเล็กๆ ปกป้องเพื่อนของตนสุดความสามารถ เมื่อเลนยะจะทำท่าจะ
เอื้อมมือลงมา

ขณะที่โยชิฮาระเองก็รีบปรามเช่นกัน ก่อนเลนยะจะก้มไปดึงร่าง
เล็กๆ ขึ้นมาเขย่าปลุกจริงๆ

'ท่านเลนยะ พอก่อนเถอะขอรับ วิญญาณถูกกักกินไปขนาดนี้
ไม่พื้นง่ายๆ แน่ ยิ่งเป็นเด็กตัวเล็กๆ ด้วยแล้ว อาจใช้เวลาเป็นเดือนถึง
หลายเดือนเลนยะขอรับ'

หมอมือสาวกำหมัดแน่น...สถานการณ์ที่เหมือนมีไอ้บ้าสักคนตาม
สตอล์กเธออยู่ ซ้ำยังหลอกใช้คนรอบข้างมาปั่นหัวเธอซ้ำแล้วซ้ำอีกแบบ

ตอนนี้มันน่าใจเย็นงั้นหรือ นี่มันเป็นสถานการณ์ฉุกเฉินชัดๆ เลยไม่ใช่รีไรท์!
กระนั้นเมื่อเห็นแน่ว่าเด็กหญิงผมบ๊อบที่หลับตานอนแน่นิ่งอยู่ไม่มี
ทีท่าจะตื่นง่ายๆ แน่ เสนยะก็จำต้องเว้นช่องว่างให้คนสูดหายใจเข้าออก
เชิงช้าเพื่อปรับอารมณ์ และก้มตัวไปคัสลินใจอย่างเฉียบคุดว่า

'งั้นถ้าเพื่อนเธอฟื้นเมื่อไรรีบมาหาฉันทันที'

'ตะ...แต่...'

'ถ้าเธอไม่มา และให้ฉันไปหาถึงโรงเรียนเอง รับรองว่าครั้งนี้นัด
จะทำให้พวกเธอพ้นออกมาทุกคำแน่ๆ'

คำพูดเสียงต่ำๆ เข้ม ทำเอาริกะต้องกลืนน้ำลายอีกใหญ่ พยักหน้า
รัวๆ เร็วๆ รับคำ แต่พอร่างสูงของเด็กสาวยัดตัวกลับไป พร้อมหมุนกาย
ท่าท่าจะเดินไปจากตรงนั้น ริกะกลับรีบร้องเรียก

'จะไปเลยหรือ แล้วหนูจะทำยังไงกับโทคุโตะจัง แล้วก็พ่อแม่
โทคุโตะจังล่ะ!'

'ถ้าเธอหลอกปีศาจให้ออกมาจากเพื่อนตัวเองได้ แค่เรียกรถ
พยาบาลก็คงไม่ยากหรอก' ว่าจบเสนยะก็คว้ามือถือบนโต๊ะเล็กๆ ข้างโซฟา
ที่เป็นของใครสักคนในบ้านหลังนี้ โยนข้ามห้องไปให้ริกะโดยไม่สนว่าเด็ก
หญิงจะรับมันทันรีเปลา่ แล้วก้าวออกไปจากห้องนั้น โดยไม่คิดและไม่ได้
หันกลับไปมองเด็กหญิงที่เป็นผู้จ้างวานอีก

แน่นอนว่าหลังจากทำแบบนั้น เจ้าผีน้อยข้างหลังเธอก็ถือว่าเธอ
ไม่หยุดจนกลับมาถึงบ้าน

และนั่นแหละที่ทำให้ชื่อยามาโมโตะ โทโมมิ มีอิทธิพลกับเธอได้
แต่เสนยะก็หยุดเรื่องเมื่อสองวันก่อนแค่นั้น เมื่อสายคาที่ละจาก
ชื่อของหัวหน้าห้องคืนเลื่อนขึ้นไปปะทะกับรายชื่อแรกบนหัวกระดาศ
รายชื่อของคนทีสอบได้อันดับหนึ่งของชั้นปี

โซเคนโย ซานาคะ...

"ให้ตายเถอะ ไอ้ท่ามาก ที่หนึ่งงั้นหรือ..."

"จำชื่อฉันได้แล้วรีไรท์"

เสียงของเด็กหนุ่มเจ้าของชื่อที่เพิ่งอ่านออกเสียงในหัว ทำให้เลนยะหันหน้าไปยังข้างตัว ถึงพบว่าซานาคะมายืนอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ก่อนเธอจะถามกลับไปเช่นกันว่า

"แล้วแกละ ยอมรับว่าตัวเองเป็นไอ้ท่ามากแล้ววรีใจ" เลนยะไม่สนการประชดเรื่องที่เธอลืมนชื่อเขา ขณะอีกฝ่ายกลับหรีตาไม่ชอบใจการยกย่อนของเธอ "นามสกุลหรออยู่นาคันั้น ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าเป็นแก" ว่าจบครั้งนี้ก็ชักสีหน้าเหยียดนคิๆ เมื่อถามขึ้นใหม่

"แล้วมันหมายความว่ายังไงที่ชื่อแกไปติดอยู่เป็นชื่อแรกของเด็กที่ได้คะแนนสูงสุดห้าสิบคนนะ"

"ก็หมายความว่าฉันขยันเรียนและใส่ใจกว่าเธอนะสิ" ซานาคะแแตกันเป็นคำตอบ เมื่อคำถามของยัยหมอดีแสดงความหมายชัดเจนว่าหมั่นได้ผลคะแนนของเขา และตัวเขาที่ทำมันได้

แต่เลนยะเพียงเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง และยักไหล่ กระซิบเปรยขึ้นใหม่

"มีนำถึงผู้ได้ห่วยแตกขนาดนั้น เอาแต่ท่องตำราเรียนตามที่อิคเลอร์มีนฆของแกสั่งนี่เอง"

เด็กหนุ่มชักหัวคิ้ววมคแน่นทันใด และครั้งนี้ไม่ได้ตอบด้วยคำพูดอีก แต่จับหมับที่ท่อนแขนซ้ายของเลนยะ ก่อนลากตัวเธอจากฝูงนักเรียนจนหาไรต้องรีบลอยตามด้วยความตกใจ ซึ่งทันทีที่เขาออกมาไกลฝูงคนมากพอก็หันไปคำรามกร้าวในลำคอใส่หน้าเลนยะอย่างมีโทษะ

"ฉันเคยเตือนเธอแล้วว่าอย่าเรียกท่านหญิงอาเคเคะแบบนี้!"

ดวงตาสีนิลหลังกรอบแว่นเคร่งเครียดเขาเรื่อง บรรายากาครอบตัวตั้งเปรียะจนหาไรหนาวสันหลังวาบ กลัวขึ้นมาทันทีว่าทายาทโซเคนโยทั้งสองจะได้สู้กันอีกรอบเดี๋ยวนี

ที่ว่าเลนยะกลับประท้วงคืนหน้าตาเฉย ไม่ได้สนสีหน้าโกรธจคของอีกฝ่าย

"ก็ทำไงได้ เวลาฉันนึกถึงท่านหญิงของแกก็คิดถึงได้แค่สองอย่างคือเผด็จการ กับนมใหญ่โคตร เหมือนคิดถึงแกแล้วเห็นภาพเป็นหมา

ชีวาว่ามีเชือกจูง...และมีผู้หญิงนมใหญ่โคตรจูงอยู่อีกที"

นั่นคำแก้ตัวเธออย่าบ้า...นี่หล่อนไม่อ่านบรรยากาศ หรือจงใจยั่วอารมณ์อีกฝ่ายให้แตกเป็นเสี่ยงๆ กันแน่ หา!...ทาไร้อ้าปากค้างแล้วร้องในใจดังลั่น อยากจะบ้าตายกับคนที่เอาน้ำมันทั้งถังไปราดคองไฟ

ซานาคะบศกรามจนขึ้นสันนูนคือสิ่งที่เอากล่าวถึงวิญญาณท่านหญิงและตัวเขาเอง...ไม่รู้ว่าแกลิ่งพุดเพื่อกวนเขาอีก หรือไม่เข้าใจจริงๆ กันแน่ แต่มันโคตรจะน่าหงุดหงิดเลยจริงๆ

ทว่าเมื่อมีเด็กนักเรียนกลุ่มหนึ่งเดินผ่านพวกเขาไป ความเคียดแค้นทั้งหมดก็ถูกหยุดชะงัก เมื่อตระหนักได้ว่าเวลานี้พวกเขายังยืนอยู่บนระเบียงทางเดินที่มีนักเรียนอีกมากมายอยู่ด้วย

ซานาคะจำใจกลืนโทสะลงคอ แล้วปล่อยแขนเลนยะ ยึดตัวตรงสุดหายใจลึก ขณะค้นแว่นตาให้เข้าที่เพื่อปรับอารมณ์ ก่อนทำบางสิ่งเท่าที่จะพอทำได้เวลานี้กับคนตรงหน้า

"ชื่อไร้อ้อ หักจำชื่อคนอื่นซะบ้าง" เขาเตือนสติเลนยะเสียงเกรี้ยวจนเกือบเป็นการออกคำสั่ง

"แล้วใครบอกว่าฉันจำไม่ได้ล่ะ" เลนยะโต้

"งั้นใครบ้างล่ะที่จำได้"

"ทาไร้อ้อกับโยชิซาระ" ตอบมาอย่างมั่นใจแต่ทำเอาฝืนน้อยที่ลอยอยู่ข้างตัวหัวเราะแห้งๆ อย่างเหนื่อยใจ

ซานาคะชะงักไปนิดก่อนพนมออกจมูก แล้วคิดว่าแม้ที่กำลังหาเรื่องเขาอยู่อีกก็เปล่า

"เอาให้มันไกลตัวกว่านี้ไม่ได้หรืง"

เลนยะขมวดคิ้ว กลอกตาไปด้านหนึ่งอย่างใช้ความคิดแบบที่คนทั่วไปคงไม่จำเป็นต้องทำ ซ้ำๆ เกร็งเกรี้ยวคึกคักๆ อย่างไม่สมควร ก่อนตอบ

"ผอ.โยโค มิโนะ กับคาเมอากิเคะ โยรุจิเมะ...อ้อ! แล้วยัยยามาโมโตะ โทโมมินันด้วย"

ทาไร้อ้อมรับเลยว่าคุณเธอจำแต่ชื่อของคนที่ทำให้ผลประโยชน์แก่

เธอได้อย่างเดียวจริงๆ...รวมถึงคนที่ทำให้เธอเสียผลประโยชน์ด้วย
 ชานาคะขมวดคิ้วนิด เมื่อรู้สึกว่าคุณตรงหน้าลึ่มอะไรที่สำคัญไป
 "แล้วปีศาจที่เป็นผู้ปกครองป่าก็ปีศาจที่อยู่กับเธอละ"
 เลนยะเลิกคิ้ว เงียบมองชานาคะครู่หนึ่ง ก่อนร้องอ้อ "ไอ้ลูกหมา
 นั้น"

"เท่าที่รู้ เธอไม่ควรเรียกเขาแบบนี้" ชานาคะเตือนอีกครั้ง เพราะ
 จำได้ว่าท่านหญิงอาเคเคะเหมือนจะเคารพปีศาจคนนี้อยู่ ก่อนย้อนกลับ
 มาเรื่องเดิม "แล้วชื่อเขา..."

"ก็ไอ้ลูกหมา"

"เลนยะ!" คราวนี้กลายเป็นทาโร่ที่ขึ้นเสียงสูงใส่เด็กสาวแทน
 ชานาคะ และถลึงตามองเธออย่างเอาเรื่อง "นี่เธอจะบอกว่าจำชื่อ..."

เลนยะยกไหล่ขึ้นข้างเป็นคำตอบ ก่อนที่ผิวน้อยจะทันถามจบ
 ทาโร่แทบอยากจับตัวเลนยะเขย่าให้สมองของเธอวางผังจัดลำดับ
 ใหม่...ถ้าเขาไม่ใช่วิญญาณหรือว่าถ้ากล้าทำละก็

"กินเห็นชิ กินเห็นชิกินเห็นชิกินเห็นชิ! จำไว้ด้วยยัยสมองเสื่อม มัน
 เป็นชื่อของไอ้ลูกหมาของเธอนั่นแหละ ถ้ากินเห็นชิเขารู้ว่าเธอยังจำชื่อ
 เขาไม่ได้เขาจะคิดยังไงหา!" เขาตะโกนต่อว่าเสียงดัง รู้สึกโกรธอย่าง
 ถึงที่สุด ยิ่งคิดว่าถ้าสุนัขป่าหนุ่มมาได้ยินด้วยตัวเองแล้ว ก็ยิ่งทำให้ผิวน้อย
 ทั้งโมโหทั้งน้อยใจแทนขึ้นมาจับใจ

"มันจะมาก็คอะไรละ แล้วทำไมมันต้องมาก็คเล็กคินน้อยกะอีแค
 ฉันทจำชื่อมันไม่ได้ด้วย ทำหน้าซังกะตายแบบนี้คงสนหรือก"

ความโกรธที่พุ่งพรวดคลอลชวบฮาบลงแทบจะทันที เมื่อเจอท่าทาง
 ไม่มีหระกับคำถามย้อนคืนจากเลนยะ

เพราะเขาหาเหตุผลไม่ได้ว่าสุนัขป่าหนุ่มจะคิดมากมายอะไรถ้า
 เลนยะจำชื่อไม่ได้ เมื่อพวกเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์พิเศษอะไรกัน ที่สำคัญ
 อีกฝ่ายก็เป็นถึงเจ้าปีศาจแสนเย็นชา จะมาสนใจอะไรกับอีแคเด็กสาวที่
 สร้างเรื่องให้เขาทุกวี่ทุกวัน และเป็นคนทำให้คนตกอยู่ในสภาพตกต่ำ

จำชื่อคนไม่ได้

กระนั้นหาโรก็ไม่ได้เข้าใจว่าทำไมตนเองถึงคิดว่ากินเห็นชิต้องรู้สึก บางอย่าง หากรู้เรื่องนี้เข้า...

"แต่ชื่อของโทโมมิเธอยังจำได้เลย" เมื่อไม่สามารถหาเหตุผลได้ จึงยกข้ออ้างอื่นมาแย้ง

"ก็ชื่อยัยหัวหน้าห้องนั้นมันเอามาใช้ประโยชน์ได้นี่" และเธอก็ใช้บ่อยชะด้าย อย่างเมื่อไม่นานมานี้

ซานาคะระบายลมหายใจอย่างเอือมระอา ไม่คิดว่าคนนิสัยเยี่ยงแบบนี้จะมีอยู่ในโลกจริงๆ

"ถามจริงเถอะ ทำไมเธอถึงจำชื่อคนที่อยู่ด้วยกันเป็นเดือนไม่ได้" เขาตัดสินใจถามอีกครั้งอย่างเหนื่อยหน่าย พร้อมมองมาด้วยสายตากล่าวโทษชัดเจน

"ก็ไม่ได้จะอยู่ด้วยกันนานสักหน่อย อีกอย่างเจ้านั้นก็เป็นปีศาจไซโหมละ และเราก็รู้ๆ กันอยู่ว่าปีศาจเกิดมาไม่ได้มีชื่อ ที่เรียกๆ กันอยู่ก็เหมือนเป็นแค่คำแทนที่มนุษย์ตั้งขึ้นมาให้ แล้วก็เรียกตามกันมาเรื่อยๆ เท่านั้นเอง...คังนั้นสรุปง่ายๆ ได้ว่า ไอ้ลูกหมามันไม่ได้มีชื่อตั้งแต่แรกแล้ว จะให้ฉันจำอะไรละ" เสนยะโคลงศีรษะตอบเหมือนเรื่องง่ายๆ ที่ใครก็เข้าใจ

หว่าคนฟังนิ่งอิงไปชั่วขณะกับสิ่งที่ได้ยินจากหอมผีสาว แล้วหลุดสบถออกมา

"ให้ตายสิ! เธอนี้เป็นมนุษย์ที่โคตรแ่ และไม่มีสามัญสำนึกที่ควรมีเลยจริงๆ"

"ก็มันเป็นเรื่องจริง ฉันแค่คิดตามหลักเหตุผล ผิดตรงไหน" หอมผีสาวตีหน้ายุ่งอย่างไม่เข้าใจ

ซานาคะกลอกตาขึ้นอย่างเบื่อหน่ายถึงที่สุด ไม่รู้จะทำยังไงกับเด็กสาวตรงหน้าที่ไม่เข้าใจเรื่องง่ายๆ ที่คนอื่นเขารู้กัน นอกจากทิ้งท้ายไว้ว่า

"มันก็คงไม่ผิดสำหรับเธอ เพราะเธอมันไม่เคยสนใจความรู้สึกใครเลยนอกจากตัวเอง คังนั้นไม่ต้องแปลกใจตอนที่นั่งในบ้านเช่าหลังนั้น และเพิ่งรู้ว่าเหลือแค่ตัวเธอคนเดียวบนโซฟานั้น"

จบคำเขาก็เดินแยกไปอีกทางทันที ไม่คิดเสียเวลาฟังคำโต้แย้งแบบไร้จิตสำนึกใดๆ อีก

เลนยะต้องยืนมองตามหลังญาติหนุ่มพร้อมขมวดคิ้วไม่เข้าใจกับการถูกต่อว่า ขณะทำได้แค่เผยอปากขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ไม่พูดอะไรแล้วปิดปากลงแนบสนิท ซึ่งสุดท้ายสิ่งที่แสดงออกมาได้ มีเพียงการพนมมหายใจแรงๆ ด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายระคนยอมรับในคำวานั้นของซานาคะอย่างไม่เต็มใจ พลังหันมาถามวิญญาณเด็กชายข้างตัวแทน

"ปกติแกเรียกไอ้ลูกหมาว่าอะไรนะ"

"กินเท็นชิ! ทาโร่กระแทกเสียงคั่นฉับไว ไม่อยากเชื่อว่าเพิ่งบอกไปไม่ถึงห้านาทีเจ้าหล่อนจะลืมแล้ว ก่อนลอยหนีเธอไปอีกคน

แต่เลนยะไม่สนใจผีน้อยที่ซ่อนใส่ แต่กลับพึมพำกับตัวเองด้วยสีหน้าจริงจังอย่างที่น้อยครั้งจะทำว่า

"...กินเท็นชิ...เธอ"

จนถึงเวลาเลิกเรียน กระทั่งมาถึงในซอยบ้านเช่าหลังคาสีอิฐ

วิญญาณเด็กชายที่คั้งป้อมใส่เลนยะตั้งแต่ช่วงเช้าก็ยังงงไม่เลิกงอนเธอ แม้จะรู้แก็ใจว่าเรื่องของเลนยะครั้งนี้มันเล็กน้อยมากเมื่อเทียบกับเรื่องอื่นที่เธอเคยก่อ แต่ทำไร้กลับไม่สามารถให้อภัยได้ง่ายๆ

อาจเป็นเพราะไอ้การลืมชื่อใครต่อใครอย่างง่ายดายของเลนยะมันทำให้เขานึกย้อนถึงเรื่องของตัวเองเมื่อครึ่งปีก่อน ช่วงเวลาที่ยังอยู่บนฟุตบาทข้างถนน โดยไม่มีใครสักคนที่มองเห็น ได้ยินเสียง หรือไม่มีแม้แต่บอกได้ว่าตัวเองเป็นใคร ชื่ออะไร คังนั้นพอมาคิดว่หากตนต้องอยู่ในสถานะที่ถูกลืมชื่อหรือตัวคนแบบนั้นอีก เขาคงทนไม่ได้แน่

คังนั้นสำหรับเขา เรื่องนี้มันสำคัญ และเขาหวังว่ายัยหมอดีนี้จะ

ตระหนัก หรืออย่างน้อยๆ ช่วยแก้ไขตัวเองด้วยการจำชื่อเจ้าปีศาจหนุ่ม ให้ได้ก็ยิ่งดี...ซึ่งควรอย่างยิ่งที่จะจำให้ได้ด้วย

และวิญญาณเด็กชายถึงกับผงะด้วยความแปลกใจไปวูบหนึ่ง พร้อมความคาดหวังที่ตีบตัวสูงขึ้น เมื่อเด็กสาวเรื้อนผมสีน้ำตาลเดินผลัด ประตูรั้วบ้านเข้าเข้าไป ก่อนดวงตาสีน้ำเงินจะตวัดขึ้นไปมองปีศาจหนุ่ม บนหลังคาสีอิฐพลางเอ่ยเรียก

"เฮ้! ไอลูกหมา"

สุนัขป่าหนุ่มก้มหน้ามามองเจ้าของเสียงพร้อมสายตาคู่ ที่มีรอย ขุ่นมัวนิดๆ เป็นการรับรู้แทนคำพูด

ถึงแม้จะไม่ค่อยชอบใจคำที่เด็กสาวเรียกเขาเท่าไร แต่ก็ชินชาและ คร้านเกินกว่าจะเรียกร้องให้แก้ไข

"ฉันมีเรื่องจะถามหน่อย" เลนยะเอ่ยขึ้นต่อ ขณะหาไร้ออยนิ่งเงิบ สลับมองไปมาระหว่างกินเทียนชากับเลนยะ และพยายามหายตัวไปจาก ตรงนั้น ไม่ส่งเสียงใดๆ เพื่อเฝ้าลึนระทึกสิ่งที่ห่อหุ้มจะทำได้ไป

"มีอะไร" กินเทียนชิจำต้องเอ่ยถามกลับ เมื่อหลังการเกริ่นของ เลนยะ เธอกลับยื่นเงิบไปหลายวินาที รวากับใคร่ครวญหรือลังเล บางอย่างอยู่

เลนยะเงยหน้ากลับขึ้นไปมองผู้เป็นเจ้าของดวงตาสีเทาอมกริบอีกครั้ง และยังมองตรงไปยังนัยน์ตาของเจ้าปีศาจเหมือนปกติ ก่อนว่าขึ้นในที่สุก

"แแกนะเป็นปีศาจ นั่นก็แปลว่าแกไม่เคยมีชื่อจริงๆ ของตัวเอง มาก่อนใช่ไหม"

หาไร้ออยที่แอบฟังอยู่ถึงกับอ้าปากค้าง ซ็อกไปกับประโยคที่หลุดออกมาจากปากเลนยะ ไม่คาดคิดว่าเธอจะถามออกไปได้หน้าตาเฉยแบบนั้น และยิ่งเหมือนถูกทุบซ้ำด้วยค้อนปอนด์เมื่อเจ้าหล่อนเอ่ยต่อว่า

"ดังนั้นถ้าฉันจะจำชื่อที่คนอื่นเรียกแกอยู่ตอนนี้ไม่ได้ ก็ถือว่าปกติสินะ"

ความเงียบโรยตัวรอบบริเวณบ้านหลังคาสีอิฐทึบในคืนหลังคำถามของเลนยะจบลง ขณะเด็กสาวยังมีสีหน้าปกคิเหมือนเพิ่งถามเรื่องคืนฟ้าอากาศกับเขาเท่านั้น

ทว่าคนถูกถามเรื่องซื่อทั้งที่อยู่กันมาเกือบสองเดือนกลับค่อยๆ หรี่นัยน์ตาสีเทาแสนเย็นชาลง พร้อมเริ่มแผ่ความหนาวยะเยือกออกมารอบๆ ตัว จนคล้ายจะทำให้บรรยากาศโดยรอบบ้านอึดอัดและหนาแน่นขึ้นเรื่อยๆ

"เจ้าถามข้าว่ายังไงนะ" กิณเห็นซิเน้นคำนิบซ้ำด้วยน้ำเสียงเรียบสนิทจนจับอารมณ์ไม่ได้ แต่เพราะไม่อาจคาดเคาได้ มันเลยยิ่งทำให้วิญญาณเด็กชายหนาวไปถึงไขสันหลัง

ทว่าคนที่ควรรับรู้มากที่สุดกลับความรู้สึกซ้าเกินกว่าจะแยกแยะระดับความเย็นชาของเจ้าปีศาจออก ซ้ายังตอบเขาค่อยๆ ท่าทางหงุดหงิดนิตๆ กับการที่อีกฝ่ายทำเหมือนไม่เข้าใจคำถามตรงไปตรงมาของเธอ

"ฉันทถามว่าในเมื่อแกเป็นปีศาจ แกก็ถือว่าไม่เคยมีชื่ออยู่แล้วใช่ไหม ดังนั้นถ้าฉันทจะจำชื่อที่คนอื่น ๆ เรียกแกไม่ได้ ก็ไม่มีปัญหาอะไรสินะ"

เงียบเป็นรอบที่สอง สุนัขป่าหนุ่มยังคงให้คำตอบเป็นความเงียบแต่มีมือใหญ่กลับกำเข้าหากันแน่นขึ้นเรื่อยๆ ขณะใบหน้ารูปสลักของเขาวางเฉย และนิ่งแข็งราวกับสวมหน้ากาก สายตาเรียวคมกริดแทงกว่าทุกครั้ง

"ใช่ ข้าเป็นปีศาจ และเกิดมาโดยไม่มีชื่อ คำที่ทุกคนเรียกข้าอยู่เป็นชื่อที่มนุษย์ตั้งขึ้นมาเพื่อทำให้ง่ายต่อการระบุตัวคนหรือกล่าวถึง แต่ชื่อจริงๆ ของข้ามันไม่มี เทพแห่งป่าเขาเพียงสร้างข้าขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่เท่านั้น...ข้ามีแค่นั้น" เสียงทุ้มลึกกล่าวไล่ลำดับซ้ำคามสิ่งทีเลนยะถามเขา ฟังเชื่องซ้าและกลลิกจนเหมือนจงใจแะเง็งคู่สนทนา

นั่นทำให้หมอดีสาวเริ่มรู้สึกถึงความเย็นบนหลังคอบ้างเล็กน้อย ขณะสัญชาตญาณที่เ่อย ในกาการสัมผัสอารมณ์คนอื่นก็คล้ายร้องเตือนอยู่ข้างหูเบาๆ เกี่ยวกับท่าทางของปีศาจตรงหน้า แต่เธอก็ยังส้าทับเพื่อหาคำตอบอีกครั้ง

"แล้ว...ยังงัย"

นัยน์ตาสีเทายิ่งหรีแคบ และว่า "ใช่...ไม่จำเป็นต้องจำ"

เป็นครั้งแรกที่เลนยะเจอบินหารูปสลักที่จ้องกลับมาแล้วรู้สึกเสียสลับน้อยๆ ในอก ขณะสุนัขป่าหนุ่มลุกขึ้นยืน และหันหลังกระโจนหายออกไปจากหลังคาบ้านสีอิฐ ทิ้งให้เลนยะยืนนิ่งอึ้ง งงงันกับคำตอบของเขาไปอีคใจ ก่อนหลุดคำอุทานแรกได้ในที่สุด

"หา?" หัวคิ้วสองข้างถูกชักมาชนกันรวดเร็วต่อผลที่เกิดตรงหน้า ก่อนเธอจะมีสติมาร้องโวยตามหลังร่างสูงสง่า แม้เขาจะไม่อยู่ตรงนั้นแล้วก็ตาม "อะไรนะ ไอ้การกระโดดหนีหายไปเมื่อกี้มันอะไร นี่แกไม่ได้กำลังงอนฉันอยู่ใช่ไหม เรื่องแค่นี้ถึงกับต้องสะบัดศูคหนีไปค้อๆ เลยงั้นหรือเฮ้ย! หันกลับมาเดี๋ยวนี้อะไร!"

อุตุสำหรับหน้าค่านถามแท้ๆ นะเนี่ย!...เลนยะสบถในใจอย่างหัวเสีย ทิ้งท้าย

"ทำบ้าอะไรของเธอเนอะ ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่าถ้ากินเห็นชิเขารู้ว่าเธอยังจำชื่อเขาไม่ได้ เขาจะโกรธนะ!" ทาไรโตะโกนว่าเสียงคังตันที่ที่หลุดจากอาการอึ้งตะลึงได้

"พูดยังกับว่าปีศาจตัวโตๆ มันงอนแล้วน่ารักตายละ" เลนยะสวน

"ก็น่ารักกว่าเธอแล้วกัน!" ทาไรโตะ "แต่ชื่อคนคนเดียวหัดพยายามจำหน่อยไม่ได้รีง"

"ก็พยายามอยู่นี้อะไร!"

"หา!?"

พยายามหรือ...วิญญูณเด็กชายสะคุคกับสิ่งที่ได้ยินจากเลนยะเมื่อไม่คาดคิดว่าจะได้ยินคำว่า 'พยายาม' จากคนที่ไม่ค่อยพยายามกับอะไร

เลนยะจ้องมองหลังคาสีอิฐอยู่พักใหญ่ และเมื่อแน่ใจว่าเจ้าของร่างสูงสง่ากระโดดหายไปแล้ว เธอก็ทำเสียงชิ! ชุ่นเคื่องในลำคอ แล้วเดินผลัดประตูบ้านเข้าไป ก่อนเหวี่ยงกระเป๋านักเรียนลงบนโซฟา และ

หมุนตัวกลับออกไปที่ประตูบ้านอีกครั้ง ไม่สนว่าทาโรที่ล่อยตามมาจะ
อ้าปากพูดหรือสั่งสอนอะไรตนอีกหรือไม่ พร้อมบอกว่า

"ฉันจะออกไปข้างนอก"

โยชิฮาระซึ่งทำหน้าที่ต้อนรับเด็กสาวที่หน้าประตูบ้านต้องรีบถาม
ตามหลังเมื่อเธอเดินผ่านหน้าไปเร็วๆ

"เอ่อ...ไปร้านทานมูราตะหรือขอ..."

ปัง!

ไม่ทันสิ้นคำถาม ประตูก็ถูกกระแทกปิด เสียงฝีเท้าที่หน้าบ้านไกล
ออกไปเรื่อยๆ บ่งบอกว่ายัยหอมผีตัวแสบไม่อยู่ตอบคำถามเขาแล้ว ทั้ง
ให้สองผีล่อยมองประตูบ้านด้วยความอึ้งและมีงงนิดๆ

"นี่มันเหมือนสามภรรยาทะเลาะกันเลยไม่ใช่รีง" ทาโรคบ่น
พึมพำสับสนอยู่กับตัวเองไม่ได้ เมื่อเขารู้สึกคุ้นเคยเหตุการณ์แบบนี้จากใน
ละครของแม่บ้านช่วงบ่ายๆ อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

ซ้ำยังเป็นเหตุการณ์เสมือนของสามภรรยาทะเลาะกันที่ดูพิลึกกว่า
ปกติมากๆ อะคิ้ว

เมื่อกินเทนชิเป็นฝ่ายที่โกรธเลนยะเหมือนภรรยาที่กำลังอนสามี
ตัวเอง แล้วหอบผ้าผอนหนีไปอยู่บ้านแม่ โดยทิ้งให้สามีคิดเอาเองว่าทำ
เรื่องอะไรให้ตัวเองโกรธไว้ ขณะที่เลนยะเหมือนรับบทสามีที่ทำให้ภรรยา
โกรธ แต่หาวิธีจ้อไม่ได้ เลยหาเรื่องออกไปนอกบ้านเพื่อกินเหล้าระบาย
ความเครียดซะแทน

ประหลาด...มอຍังไงก็ประหลาด...

"เกิดอะไรขึ้นหรือขอรับ" โยชิฮาระที่ยังงุนงงกับความฉงนเฉียวของ
เด็กสาวคนสำคัญเอียงตัวไปหาทาโร

แต่แทนที่ผีน้อยจะตอบคำถาม เขากลับซึ่งใจอยู่คู่อู๋ และเป็นฝ่าย
ถามกลับไปแทนว่า

"ทำไมเลนยะเขาจำชื่อคนอื่นไม่ได้ล่ะครับ นี่เกือบสองเดือนแล้ว
แต่ยัยนั้นยังจำชื่อกินเทนชิไม่ได้ แล้วปกติถ้าพูดถึงว่ากินเทนชิก็รู้ว่า

หมายถึงใคร แต่พอให้เรียกชื่อเองกลับบอกว่าลืมหะอย่างนั้น มันไม่แปลกเกินไปหน่อยหรือ"

วิญญาณซามูไรหนุ่มเล็กตัวขึ้นสูงเล็กน้อย ก่อนใช้เวลาคิดหาเหตุผลที่ทำไร่ถามคำถามนี้ ซึ่งพอจะเดาเรื่องราวๆ ได้จากท่าทางของเลนยะพร้อมคำจົมจົงำเรื่องสามภรรยาของผีน้อยเมื่อครู่ แล้วถึงเอ่ยขึ้นใหม่

"อย่าว่าแต่ท่านกินแทนชิละขอรับ อย่างตัวข้าเองกว่าท่านเลนยะจะยอมเรียกชื่อจริงๆ ก็เกือบหกขบแล้ว" วิญญาณซามูไรเล่ากลัวหัวเราะราวกับเห็นมันเป็นแค่เรื่องปกตธรรมคา แล้วเปลี่ยนเป็นหลับตา สูดหายใจลึกด้วยท่าทางคั่นคั่นเมื่อก้าวถึงช่วงเวลาในอดีตนั้น "วันที่ท่านเลนยะเรียกชื่อข้าครั้งแรก ข้าแทบอยากร้องไห้มีความสุขกว่าวันที่ท่านเลนยะเกิดชะอีกขอรับ"

หาไร่ได้แต่ยิ้มแห้งๆ กับวิญญาณที่ทำตัวเหมือนคุณแม่ระลึกถึงเรื่องราวในอดีตของลูกสาว และก่อนโยชิฮาระจะเริ่มเห็นภาพเลนยะที่เพ็งหัดเคินเป็นสี่สี่เปียเก่าๆ ในหัวแล้วลืมหะว่าคิคำตอบอะไรเขาอยู่ หาไร่ก็รีบคักเข้าเรื่องเคิม

"แล้วทำไมเลนยะเขาถึงไม่จำชื่อคนล่ะครับ"

โยชิฮาระลืมหะตาขึ้นซ้ำๆ และเว้นช่วงเงียบไปครู่หนึ่ง คล้ายลึงเลในการตอบให้ตรงคำถาม

"มันไม่ใช่เป็นการจำไม่ได้ แต่เลือกจะไม่จำมากกว่าขอรับ" วิญญาณซามูไรเกริ่นขึ้นเนิบช้า "สมัยก่อนตอนเด็ก ไม่ใช่ว่าท่านเลนยะจำชื่อคนอื่นไม่ได้ แต่มีนิสัยที่ไม่ชอบเรียกชื่อคนมากกว่า...แต่หลังเรื่องเมื่อแปดปีก่อน คุณเหมือนจะเป็นเพราะรู้สึกว่ไม่จำเป็นต้องจำซะแทน"

"ไม่จำเป็นหรือครับ..."

"ถ้าพูดถึงการจำชื่อ มันก็หมายถึงการระลึกถึงคนคนนั้นใช้ไหมละขอรับ" โยชิฮาระเปรยด้วยรอยยิ้มเงียบเหงา "แต่หลังเหตุการณ์เมื่อแปดปีก่อน ท่านเลนยะก็โยกย้ายที่อยู่ตัวเองตลอดเวลา แล้วแต่ใครจะจ้างให้ทำงาน ซึ่งบางที่อยู่ไม่ถึงปี หรือบางทีก็แค่ไม่กี่วัน ดังนั้นชื่อของใครคน

หนึ่งจึงไม่ใช่สิ่งจำเป็นที่ท่านต้องจำ เพราะถึงยังงสำหรับท่านเลนยะ คนรอบตัวก็ไม่ได้จะอยู่ด้วยกันนานนัก...เพราะแม้แต่ครอบครัวของตัวเองก็ยังไม่ได้อยู่ด้วยกันนาน"

คำกล่าวท่อนท้ายนั้นทำให้ทาโร่รู้สึกไว้ในลำคอติดตัน และความรู้สึกผิดเริ่มไหลเคลือบความโกรธ เหมือนตัวเองกำลังไปฉีกปากแผลเก่าของคนอื่นอย่างเฉยชาด้วยเหตุผลง่ายๆ แต่คำว่า อยากรู้ แต่เขาก็ยังลอยฟังวิญญาณขามูไรหนุ่มกล่าวต่อ

"ข้าเลยคิดว่ามันทำให้ท่านเลนยะสะกดจิตใจให้ตัวเองไม่จำ เพื่อให้ง่ายต่ออะไรหลายๆ อย่าง ผสมกับนิสัยที่ไม่ชอบเรียกชื่อคน แล้วพอเป็นแบบนี้หลายๆ เจ้า ก็เลยเป็นเรื่องเคยชินไป"

หากไม่ยกยอสูญเสีย ก็ไม่ต้องสานสัมพันธ์ใดๆ ตั้งแต่ต้น เหมือนถ้าไม่ยกยอรู้สึกเจ็บ ก็แค่ตัดความรู้สึกออกไปให้หมด...ทาโร่พอจะเข้าใจความคิดแบบนั้น

ความจริงเลนยะก็บอกเขาอยู่เสมอว่าวิถีพวกนี้ง่ายกับงานของเธอ เธอไม่เคยสานสัมพันธ์กับเพื่อน มีเขาเป็นสารานุกรมรายชื่อคนไว้เพื่อจดจำแทนเท่านั้น และเขาก็พอตระหนักว่าเลนยะไม่ได้ถูกเลี้ยงมาแบบคนทั่วไป หรือใช้ชีวิตแบบที่เด็กสาวคนหนึ่งควรใช้ ขนาดเทียบกับโซเคนโยด้วยกันอย่างซานาคะ เลนยะยังคู่มีความเป็นมนุษย์น้อยกว่าด้วยซ้ำ

แต่อคติในใจส่วนหนึ่งของเขาก็ตอตัน เมื่อคิดว่าการที่เลนยะไม่จำชื่อใคร นั่นก็เพราะพวกเขาเหล่านั้นไม่ได้อยู่ใกล้ชิดเธอ เป็นแค่กลุ่มคนหนึ่งที่ผ่านมาและผ่านไป ขณะที่กินเต็นชินั้นไม่ใช่ ศูนย์ป้าหนุ่มอยู่ใกล้ชิดเลนยะมากกว่าผู้ที่ยังมีชีวิตคนอื่นเคยอยู่ และก็ครั้งแล้วที่พวกเขาได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน นั่นทำให้ผีน้อยออกเสียงเบาลงด้วยแวดผาดผัดหวังขึ้นใหม่ไม่ได้ว่า

"งั้นกับกินเต็นชิ เลนยะเขาก็คิดแบบนี้เหมือนกันสิครับ...เพราะคิดว่าไม่ได้อยู่ด้วยกันนาน เลยไม่คิดจะจำชื่อ เหมือนที่ทำกับคนอื่นๆ"

โยชิฮาระนั่งเงยไปนึกกับสายตาและคำถามของผีน้อยครั้งนี้ คง

ไม่ยากที่จะอธิบายให้เข้าใจทันที แต่เขาก็พยายามเรียบเรียงถ้อยคำออกมา

"กับภรณ์ท่านกินเทียนชิ ในช่วงเวลาที่ข้าเห็นตอนนี้ มันน่าจะแตกออกไปสองทางในหัวท่านเลนยะ" วิญญาณซาโมไรหนุ่มว่า "อย่างแรกแน่นอนล่ะว่า ท่านเลนยะคิดอยู่เสมอว่าสักวันท่านกินเทียนชิต้องไป คังนั้นก็จะเหมือนคนอื่นๆ ที่ท่านเลนยะไม่ยอมจำชื่อไว้ แต่ขณะเดียวกันในช่วงเวลาเกือบสองเดือนมานี้ จากเหตุการณ์ต่างๆ เรื่องราวต่างๆ ข้าคิดว่าท่านกินเทียนชิก็มีอิทธิพลมากพอจะทำให้ท่านเลนยะอยากลองพยายามทำให้ได้อยู่ เลยเป็นสองความรู้สึกที่ตักกัน คืออยากและไม่อยากจำตอนนี้... ไม่งั้นวันนี้ท่านทาโรคงไม่เห็นท่านเลนยะกับท่านกินเทียนชิทะเลาะกันเรื่องนี้แน่ๆ"

'ก็พยายามอยู่นี่ไง!'

เสียงตะโกนเถียงของเลนยะคั่งจั้นในความทรงจำของวิญญาณเด็กชาย รวบรวมกับความหมายในคำพูดของโยชิฮาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น จนผิน้อยต้องหน้ามูมเม้มปาก เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"ท่านเลนยะนะไม่ได้คุ้นชินกับการที่มีคนอื่นมาอยู่ด้วย คังนั้นจึงไม่รู้วิธีปฏิบัติกับอีกฝ่าย แต่ก็คงมีวิธีพยายามในแบบของท่านเลนยะเองอยู่นั้นแหละขอรับ... แต่อาจไม่นุ่มนวลนัก" วิญญาณซาโมไรหนุ่มยืนยันความคิดของตนอีกครั้งด้วยรอยยิ้มผ่อนคลาย ยามเห็นสีหน้ายุ่งของทาโร และนั่นทำให้ทาโรคลายความผิดหวังบนใบหน้าลงได้บ้าง แต่ก็ไม่วายมีข้อสงสัยใหม่

"แล้วไม่มีคนแบบที่เลนยะเขาจำชื่อได้ในแค่ครั้งเดียวเลยหรือครับ"

"อย่าเป็นคนคนนั้นจะดีกว่าขอรับ" ครั้งนี้วิญญาณซาโมไรปรามเค็ดขาดรวดเร็วจนทาโรแปลกใจ และเห็นความเกรงเครียดในดวงตาสีอำพันยามกล่าวว่า "เพราะคนที่ท่านเลนยะฟังชื่อและจำได้ทันที คือบุคคลที่ท่านเลนยะหมายหัวไว้ เป็นคนที่ท่านเลนยะจะตามล่า เพราะหากไม่จำชื่อคนพวกนั้นได้ในครั้งเดียวก็จะไม่สามารถหาตัวและจัดการได้ คังนั้นควรดีใจไว้ที่ท่านเลนยะไม่ฟังชื่อเราแค่ครั้งเดียวและจำได้นะขอรับ"

ทาโรอ้าปากค้างน้อยๆ ฟังอย่างไม่เชื่อหู นึกว่าคนที่คุณเธอจำชื่อได้เพียงครั้งแรกจะเป็นคนที่สำคัญที่สุด แต่กลับกลายเป็นบุคคลที่เจ้าหล่อนกาหัวไว้ตามล่าเสียอย่างนั้น...งั้นก็คงดีแล้วที่เลนยะไม่จำชื่อ กินเห็นชิตได้ตั้งแต่แรกๆ

แต่อาการอึ้งนิดๆ ของผีน้อยต้องถูกขัด เมื่อโยชิฮาระเกริ่นขึ้นใหม่ ว่า

"แต่ก็ยังมีอีกวิธีที่ท่านเลนยะจะจำชื่อคนอื่นได้ในครั้งเดียวอยู่นะ ขอรับ"

"อะไรครับ"

วิญญาณซามูไรจ้องนิ่งที่นัยน์ตาคู่โตของทาโร และยิ้มสคี่ใสให้พร้อมคำตอบ

"ก็ตั้งชื่อให้ซะเอง แบบที่ท่านเลนยะตั้งให้ท่านทาโรไงขอรับ"

ร่างสูงใหญ่ของสุนัขป่าหนุ่มกระโดดกลับมาที่หลังคาบ้านสึอิฐ

หลังดวงจันทร์ลอยเด่นบนท้องฟ้าแทนดวงอาทิตย์ สิ่งที่บอกได้จากกลิ่นและบรรยากาศรอบข้าง คือตอนนี้เป็นเวลาสี่สองกว่าๆ แล้ว ซึ่งยัยเด็กนิสัยแย่นั้นคงกลับไปเรียบร้อย...

"กลับคืนขนาดนี้ ไปไหนมาของแก"

นัยน์ตาสีเทาเบิกกว้างขึ้นทันใด ก่อนใบหน้าคมจะตวัดก้มไปยังพื้นเบื้องล่างเพราะเสียงของใครบางคนที่ไม่คาดคิดว่าจะได้ยิน ทว่าจากมุมนี้กลับไม่สามารถเห็นเจ้าของเสียงได้ เขาจึงกระโดดลงมายังหน้าบ้านเพื่อมองหา ก่อนคิ้วเรียวเข้มที่ขมวดแน่นด้วยความแปลกใจจะคลายลง เมื่อพบคนคนหนึ่งนั่งอยู่หน้าประตูบ้านพอคิบพอดี

เลนยะที่ยังอยู่ในชุดนักเรียน นั่งอยู่บนเก้าอี้นวมที่คงลากมาจากในบ้าน พร้อมพิงหลังราบกับพนักเก้าอี้ด้วยท่าทางที่ดูสะลึมสะลือเหมือนเพิ่งตื่น เขาได้ไม่มากกว่าคงผลอหลับและอาจรู้สึกตัวตอนที่ได้ยินเสียงเขากระโดดกลับมาเมื่อครู่

และสิ่งที่ทำให้สุนัขป่าหนุ่มรู้สึกขัดใจขึ้นมา คือกลิ่นที่ติดตัวเด็กสาว ยามนี้ เพราะมันมีทั้งกลิ่นควันจากยาสูบ น้ำหอมฉุนๆ แบบผู้หญิงกลางคืน ใช้ รวมถึงพวกของมีนเมาต่างๆ ซึ่งเป็นกลิ่นของย่านเรียมรี่เด่นชัด ยังคิดว่ามันเป็นเพียงกลิ่นจางๆ ที่ติดตัวเธอมา ไม่ใช่เธอทำมันขึ้นมาเอง กระนั้นก็เถอะ ก่อนจะถามเขาว่าไปไหนมา เธอควรบอกมาก่อนว่าเอาตัวเองไปคลุกกลิ่นพวกนี้จากที่ไหนกันแน่

แต่ถึงจะรู้สึกงุ่นง่านกับกลิ่นที่ติดตัวหอมผีสาวมา ทว่าทั้งหมดทั้งมวล ก็คงไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าช่วยเด็กตรงหน้าลงทุนลากเก้าอี้มานั่งหน้าบ้าน ทั้งที่มีค่างานาคนี้...ราวกับกำลังนั่งรออะไรบางอย่าง หรือใครบางคน

"ทำไม่ไม่เข้านอน" กินเท็นชิยังใช้น้ำเสียงเย็นชาห่างเหินเช่นเดิม แม้ยัยนาคาคู่คนสวยจะค่อยๆ ลดความดุลงเรื่อยๆ ก็ตาม

เลนยะแหงนหน้ามองสุนัขป่าหนุ่มเล็กน้อย ก่อนก้มกลับลง โคลงหัวเล็กน้อยคล้ายสลัดความง่วงที่ค้ำคา แต่ไม่ได้ตอบคำถามใดๆ จนกินเท็นชิต้องเอ่ยสั่งแทนว่า

"กลิ่นที่ติดตัวเจ้าแย่มาก ไปอาบน้ำ แล่วนอน..."

"คนอื่นเขาเรียกแกว่ากินเท็นชิ...ไซโหม" เลนยะถามแทรกคำสั่งของสุนัขป่าหนุ่ม แม้สายตาเบลอๆ ยังเหม่อไกลไปเบื้องหน้า พลาจว่าต่อ "ฉันนั่งนี่ทั้งวัน เพิ่งจำได้เมื่อกี้"

ใบหน้าคมหล่อเหลาที่ยังมีความดูกระด้าง คลายลงเกือบทันทีกับประโยคที่ได้ฟัง ขณะมองนิงยังใบหน้าที่คุณอ่อนเพลียเล็กน้อยของเลนยะ ทว่าก็ยังเอ่ยถามเสียงเคร่งขรึม...เพื่อหยั่งเชิงบางอย่างจากเธอ

"แต่เรื่องนี้รู้ไงที่เจ้ายังไม่ยอมไปนอนนะ"

"มันก็เรื่องของฉัน ทุกคนทำยังกับฉันเป็นฆาตกรฆ่าคน กะอีแค่จำชื่อแกไม่ได้ อีกอย่างหมาที่นอนเพราะเรื่องแค่นี้ ก็ไม่มีสิทธิ์มาตำหนิฉันหรอกนะ" เธอว่ากลับเสียงฉุน แม้จะคิดยานคาง

ทว่านัยนาคาสีเทายิ่งหรีดแคบอย่างคันทา

"นั่นเลยทำให้เจ้ายังนั่งอยู่ที่นี้...เพื่อรอจำให้ได้"...เพื่อรอเขากลับมา

ทุกสิ่งเหมือนถูกหยุดนิ่งไปอีkJใจ เมื่อครั้งนี่คนเป็นหมอมีไร้คำคอบ และกั้มน้ำนึ่งเสียบไปอีก นานจนกั้ลว่าเธออาจผลอห้ล้บไปล้แล้ว

ซึ่งนั่นทำให้เจ้าปีศาจต้องก้าวไปหาร่างบนเก้าอี้ ก่อนคุกเข่าลงพื้นข้างหนึ่ง ส้ารวจเธอด้วยควมหวังใยมื่อคู้ท้แล้วเจ้าหล่อนน่าจะหมคแรงจนผลอห้ล้บไปอีกครั้ง แต่ยังไม่ไ้เอื้อมมือไปช่วยประคองศีระคนอ่อนวัยกว่าอย่างท้ค้ใจไว้ กลับเป็นเขาซะเองท้ต้องหยุดนิ่ง เมื่อควคาสีน้ำเงินท้ควรปิดสนิทมองสนับนัย์ตาสีเทากลับมา พร้อมควมรู้สึท้บางอย่ท้ที่คั่นคอ จนค้องกั้มกลับไปมอง

เสียงกริ่งคุ่นหูทำให้กินเห็นชิรู้ได้ท้นท้ว่าคตถูกหมอมีสาวเอากระคิ่งอันเคิมมากล้องท้ปลอกคอกออีกครั้ง

มือเรียวแข็งแรงค้องรีบรวบมือของเค็กสาวให้หยุด

"จะท้ออะไร" ไบหน้ารูปสลักขมวดคิ้วถามท้นท้

"ก็ใส่กระคิ่งนี้กลับท้ปลอกคอกอแกะปะสิ ลิมไปรีไ้ว่าเมื่อสองวันก่อนฉนคิงออกไปใช้กับยัยเค็กสร้างเรื่องน่นนะ" เสนยะคอบเรียบเรื่อเหมือนไม้ใช่เรื่องส้าคัญอะไร

เล่นไม้คอบค้ถาม แถมยังล่อให้เขากั้มตัวมาให้ค้ล้องกระคิ่งนี่อีกค่างหาก ขนาคเวลาอย่ท้ยัยเค็กสาวทายาทไซเคนโยก็ยังเล่นเล่ห้กับเขาไม้เปลี่ยนเลย!

กินเห็นชิส่ายหน้านิค "ข้าหมายถึงท้ไมค้องเอามาใส่ให้ข้าอีก"

เสนยะไม้ค้คอบ แต่ใช้ช่วงจ้งหะท้มีอใหญ่ั้นค้ลยออกนิค จับกระคิ่งเงินค้ล้องเข้ท้ให้เรียบร้อย ก่อนเงยหน้ามาสนับนัย์ตาสีเทาคู้งคงามท้ยังมีควมสงสัย และเหยียคยั้มอันเป็นเอกลักษณะค้ของคตท้มีมุปากพลางว่า

"ก็อย่ท้ที่เคยบอ ก้อกระคิ่งนี้มันใช้กับฉนไมค้อยไ้ค้ผล คังนั้นจับใส่คตท้จะท้ให้ใช้ประโยชน์ไ้ค้สูงสุดยังจะคิชะกว่า อีกอย่ท้...เวลาท้ฉนกับแกพลัดหลงกันอีก จะไ้ค้ยินเสียงกระคิ่งล้แล้วคตตัวแกถูกไ้...ฉนค้เกียจรอแบบวันนี้ล้แล้ว"

วินาทีนั้นเจ้าปีศาจแห่งป่ากักปีศาจได้ยินเสียงกระตุกอย่างรุนแรง จากก้อนเนื้อในอกคน และดังมากจนเผลอกำมือที่เล็กกว่าที่คั่นคอแน่น ขึ้นอย่างไม่ทันรู้ตัว ขณะเลนยะยังเฝ้าขึ้นต่อด้วยคำคำหนึ่งว่า

"กินเอ็นจิ"

กินเห็นซิชมวคก็หัวกับสิ่งที่ได้ยิน พร้อมสติที่กลับมาก็สั่งให้เขากลาย มือออกจากเลนยะทันใด ก่อนหรื้นัยน์ตากามย้อยอย่างไม่เข้าใจ "...อะไร"

"ชื่อแก๊ง"

ชัดเจนและง่ายคาย หากแต่ทำให้คนฟังต้องนิ่งอึ้ง ชะงักค้าง เบิก นัยน์ตากว้างจ้องมองเธอกลับ

เลนยะคูไม่ได้สนใจท่าทางตะลึงงันของสุนัขป่าหนุ่ม ทว่ากลับหัว เล็กน้อยจนดวงตาเริ่มฉ่ำเยิ้ม แสงอาการ่วงงุนที่รุ่มร่าระลอกใหม่ ขณะ เปลี่ยนเป็นทั้งตัวเอนหลังฟังไปคามพนักเก้าอี้ อธิบายต่อเรียบเรื่อยด้วย เสียงที่เริ่มยานคาง

"กินเห็นซิณะเป็นคันจิหมคิไซใหม่ ให้แปลก็งเป็น เทวคาสีเงิน คัว กิน ที่แปลว่าสีเงิน และ เห็นชิ ที่แปลว่านางฟ้า...หรือเทวดานะ...ช่างคั้ง ให้จริงนะคนสมัยก่อนเนี่ย..." เปลือกตาของเธอเริ่มตกลงมาเรื่อยๆ พร้อม น้ำเสียงที่ฟังขาดช่วง สลับการหาวเป็นพักๆ "ชื่อแกที่ฉันคิด แค่เปลี่ยน การอ่านเป็นแบบสมัยใหม่...เอ็นจิ ของแกมาจากคำว่า เอ็นจะ เขียนด้วย คะตะคะนะตามเสียงภาษาอังกฤษคำว่า แองเจิล ที่แปลว่าเทวดานางฟ้า แต่คัคตัว 工 ที่เป็นเสียง เอะ ออก ให้ออกมาเสียงคล้ายชื่อเก่าเป็น เอ็นจิ ส่วน กิน เป็นการประชคส่วนตัวของฉัน ในเมื่อชื่อเก่าเป็น เงิน ฉันเลย...อยากทำตรงข้ามโดยใช้ กิน ที่แปลว่า ทอง...เลยเป็นกินเอ็นจิ... คั้งนั้นชื่อแกเลยเป็น...กินเอ็นจิ...ก็...ตาม...นั้น..."

ไม่ทันจบคำคิ ดวงคาสีน้ำเงินที่เคิมหรีเหลือครึ่งเดียวก็ปิดสนิท แต่ ร่างสูงใหญ่ที่นั่งอยู่เบื้องหน้าไม่คิยอมให้เจ้าหล่อนหลับหนีให้เรื่องครั้งนี้ ค้างคา

"ทำไม" เสียงเข้มถามเน้นหนัก "ทำไมคั้งชื่อ..."

"ก็แกบอกเองว่าเกิดมาไม่มีชื่อไม่'ไชรี'ไง"

เลนยะตอบก่อนอีกฝ่ายจะถามจบทั้งที่ยังหลับคา ซ้ายยังพลิกร่างไปด้านหนึ่งเพื่อหามุมสบายที่สุดหลับต่อ ขณะกล่าวขึ้นใหม่ น้ำเสียงเกียจคร้าน

"เทพแห่งป่าเขาสร้างแกมาเพื่อทำหน้าที่...แกบอกว่าแกมีแค่นั้น...หน้าที่...แต่ตอนนี้ก็มีชื่อเพิ่มมาอีกอย่าง...แล้วไง...ที่นี้ก็มีคิควสองอย่าง...แล้ว...และฉันจะได้ไม่ลืม...ด้วย..."

เป็นอีกครั้งที่เธอเียบไปทั้งที่ยังอธิบายไม่จบคิ และคงไม่สามารถปลุกหอมผีสาวให้ตื่นได้อีก เมื่อเสียงหายใจของเธอคงสม่ำเสมอบ่งบอกถึงการเข้าสู่ห้วงนิทราโดยสมบูรณ์ และทิ้งให้คนที่ 'คั้งใจ' ฟังคำกล่าวจ้วเจียเหมือนเหลือสติแค่ครึ่งเดียวนั่น เฝ้ามองเธออยู่เช่นนั้นต่อไป

"เจ้า...เด็กนี้..." กินเท็นชิไม่อาจสรรหาคำไหนมาบรรยายความรู้สึกหรือสิ่งที่เจอกับเด็กสาวตรงหน้าได้จริงๆ ยิ่งจับจ้องเสี้ยวหน้าที่หลับลึกลงไปงายๆ ด้วยแล้ว ยิ่งไม่รู้จะกล่าวอะไร

ใส่ปลอกคอและคั้งชื่อให้...นี่มันเหมือนหอมผีสาวนี้เป็นเจ้าของเขาจริงๆ เลยไม่'ไชรี'ไง

ช่างหยิ่งผยอง...อวดคิถึงที่สุดสำหรับมนุษย์

ไม่มีมนุษย์หน้าไหนกล้าคั้งชื่อเขามาก่อน เพราะแบบนั้นถึงถูกเรียกว่า กินเท็นชิ...เทวดาศีเงิน แทนความหมายของตัวตนที่ถูกสร้างจากเทพเจ้า...ทว่าไม่'ไช'ชื่อ แค่เพียงถูกเรียกแบบนั้นด้วยความนับถือ ด้วยความเกรง และด้วยความหวาดกลัว เพียงเท่านั้น

นี่จึงเป็นครั้งแรกที่มีมนุษย์อวดคิคั้งชื่อให้เขา...เป็นความอวดคิที่ยิ่งทำให้หัวใจกระหน่ำรัว และเหมือนใหญ่โตขึ้นกว่าปกติจนคับแน่นเต็มแผ่นอก กระทั่งรู้สึกอึดอัด...แต่เป็นความอึดอัดที่คืออย่างแปลกประหลาด

คินเอ็นจิ...มันคือชื่อจริงๆ ชื่อที่ไม่ใช่แค่คำเรียกแทนตัวหรือระบุตัวตน แต่เป็นชื่อที่ทำให้มีตัวตนอยู่ ชื่อที่คั้งขึ้นด้วยการมองตรงเข้ามาในคาของเขา ตัวตนของเขา ไม่มีความหวั่นกลัว เคารพ หรือนับถือ...มี

แค่เธอกับเขา และด้วยเหตุผลจริงๆ ที่คนคนหนึ่งควรมีชื่อ

ทั้งที่ไม่ใช่คนละเอียดอ่อน ไม่อ่อนโยน ไม่แม้แต่เรียกว่านิสัยดีได้
ด้วยซ้ำ แต่ทำไมการกระทำหลายๆ ครั้งถึงสะท้อนไปถึงหลังปรากการที่
เขาสร้างไว้ตลอดหลายร้อยปีได้เสมอ

หลายครั้งหลายคราแล้วที่เธอทำให้ 'รู้สึก' จนเกินไป โกรธเกินไป
หงุดหงิดเกินไป เหนื่อยหน่ายเกินไป และห่วยไยเกินไป ซ้ำยังคัดระยะห่าง
ที่เขาตั้งไว้ให้ไกลขึ้นเรื่อยๆ...และตอนนี้มันก็ไกลเกินกว่าใครที่ไหนเคย
ทำได้

เจ้าเด็กสาวทายาทโซเคนโยนี้จะรู้บ้างไหมว่า กำลังทำให้ปลอกคอ
สุนัขรอบคอกของเขาแน่นหนาขึ้นทุกทีแล้ว

30

ตราพันธสัญญาสามโลก

แสงแดดอ่อนๆ ส่องผ่านช่องผ้าม่านบนหน้าต่าง และพาความ
อ่อนยามเช้าลงบนเตียงผ้าปูสีฟ้าอมเทา ซึ่งมีเด็กสาวนอนคว่ำหน้าหลับอยู่
บนนั้น แต่ไม่นานหลังรับรู้อุณหภูมิที่สูงขึ้น เธอถึงเริ่มขยับกายและเปิด
เปลือกตาข้างหนึ่งขึ้นช้าๆ กวาดมองทั่วห้องผ่านภาพพรม้ำมัว จนเมื่อแน่ใจ
ว่าเป็นห้องของตัวเองแน่ จึงเปิดเปลือกตาอีกข้างตามมา

เลนยะลุกขึ้นมามองสภาพชุดนักเรียนที่ยังเป็นของเมื่อวานอย่าง
งุนงง แต่อาการงัวเงียที่มีมากกว่าทำให้เธอไม่สนใจมันนัก ก่อนสังเกต
เห็นบางสิ่งที่เพิ่มเติมมาในห้องนอน แล้วต้องถลึงคาตา หัวสมองที่มีนเบลอ
สว่างวาบ

อะ... ไอ้ลูกหมา มาได้ไง!...เลนยะตะโกนในใจเมื่อมองเห็นร่างสูง
ใหญ่ นั่งหลับหลังพิงกับขอบเตียงบนพื้นห้อง

ทว่าหลังอึ้งตะลึง ขมวดคิ้วจ้องมองกินเห็นช้อยู่คู่หนึ่ง ความคิดที่
ไม่ถูกที่ถูกเวลา และไม่ถูกสถานการณ์ก็ผุดแทรกในหัวคนเป็นหมอดี

อย่างไรเสียปกติเจ้าปีศาจข้างเตียงก็เป็นคนปลุกเธอประจำใช้ไหม
ละ แต่ตอนนี้กลายเป็นเขาเสียเองที่หลับสนิทไม่รู้เรื่องรู้ราว ฉะนั้นก็

หมายความว่าคนปลุกครั้งนี้ก็ต้องเป็นเธอนะสิ

ใช่...ถึงเวลาปลุกตามวิธีของเธอแล้ว

สิ้นความคิด เสนาะก็เคลื่อนตัวช้าๆ อย่างเงิบเงิบออกจากเตียงนอน ลงไปนั่งยองๆ กับพื้นตรงหน้ากินเทียนชิ ก่อนเหยียดอ้อมปีศาจ ดวงตาสีน้ำเงินเป็นประกายโรจน์ ในขณะที่มือข้างหนึ่งกำหมัดแน่นขึ้น

ถือว่าเป็นการแก้แค้นคืนตอนเขาทำเธอหน้าฟาดพื้นจนเลือดกำเดาออกก็แล้วกัน

แต่ยังไม่ทันเจ้าคนวางแผนร้ายจะได้ค่อยหน้าปีศาจที่กำลังหลับหมัดของเธอก็ต้องหยุดค้างไว้ก่อนถึงแก้มคนหลับเพียงไม่กี่เซนติเมตร... เมื่อเจอใบหน้ายามหลับสนิทของเจ้าเหนือหัวแห่งป่ากักปีศาจ

ไม่รู้ว่ามันเท่าไรแล้วที่เธอไม่ได้พิจารณาใบหน้าของเขาดีๆ อีกความจริงควรเรียกว่าตั้งแต่ออกจากถ้ำกลางป่ากักปีศาจนั้น เธอก็ไม่เคยมาตั้งใจมองเขายามหลับอีกเลย

ซึ่งน่าแปลกที่อยู่ๆ เวลานี้เด็กสาวกลับเกิดรู้สึกอยากฟินใจใบหน้าคมอีกครั้ง

นัยน์ตาสีน้ำเงินหรือลงนืด จ้องใบหน้ารูปสลักคมเข้มที่ปิดเปลือกตาสนิทจนคุณึงราวกับภาพวาด และคงต้องยอมรับว่าเป็นภาพวาดที่สมบูรณ์แบบ งดงามสมกับที่ถูกจงใจสร้างขึ้นมา กระนั้นก็เป็นความงดงามที่แฝงด้วยความคุ้ยเขี่ย น่าเกรงขาม ทรงอำนาจ มีเสน่ห์แสนลึกลับ และรับกับเส้นผมสีดำยาวประกายเงินที่เคลือบอยู่ข้างแก้มจนชวนพิศวง

เสนาะเลื่อนหน้าตัวเองไปใกล้สุนัขป่าหนุ่มมากขึ้นอย่างเผลอไผล แล้วอดสงสัยไม่ได้ว่าปีศาจตรงหน้ากำเนิดขึ้นโดยการเลียนแบบผู้สร้างของใครเปล่า เมื่อเขาคุณสมบัติแบบจนเกินจริง...เหมือนเทพเจ้า

ซึ่งหลังพิจารณาค้นคว้าใหญ่กว่าอยู่ครู่ใหญ่ เสนาะก็ชักหัวคิ้วอย่างหงุดหงิดนิดๆ กับความคิดต่อต้านการกระทำที่ตั้งใจไว้ของตนจนจำต้องเลื่อนกำปั้นออกจากข้างแก้มเขา แต่ก็ทันเห็นบางสิ่งที่อยู่บนหน้าผากของสุนัขป่าหนุ่ม

ตราสัญลักษณ์สีคำเล็กๆ กลางหน้าผากที่ถูกผมสรีตราครีบบังไว้
 เสนยะฉีกยิ้มมุมปากอีกครั้ง แล้วพึมพำกับตัวเองอย่างนึกรสนุกขึ้น
 ว่า

"แก่น่าจะคืใจไว้ละ ในตัวแกเนี่ย ส่วนที่ฉันสนใจที่สุด ก็ไอ้สัญลักษณ์
 เล็กๆ บนหน้าผากนี่แหละ อยากรู้กันว่าไอ้ตราเนี่ยมันหมายความว่าไง ไม่
 เคยเห็นซักๆ สักที อยากโทษก็โทษตัวเองที่ดันมานอนหลับอยู่ในห้องฉัน
 ก็แล้วกัน"

เสนยะค่อยๆ เลื่อนมือขึ้นไปหาหน้าผากของเจ้าปีศาจที่ยังหลับ
 ไม่รู้เรื่องรูราว พยายามเบามือที่สุดในการเก็ยผมหน้าม้าสีคำที่ยาวมา
 เกือบถึงคางตาของเขาออก

หัวคิ้วเรียวยาวของเสนยะขมวดขึ้นยามเฟ่งพินิจรูปร่างของตรากลาง
 หน้าผากนั้น

มันมีลวดลายเหมือนดอกไม้สามกลีบ คล้ายกลีบดอกบัว...
 สัญลักษณ์ที่ดูไม่ค่อยจะเป็นปีศาจเท่าไรในความคิดคนมอง ที่สำคัญ...

"นี่มันตราพันธสัญญาสามโลก?...ปีศาจมีตราแบบนี้ด้วยหรือ"
 เสนยะจ้องมองตราสัญลักษณ์เล็กๆ ด้วยความรู้สึกสงสัยจนหน้าขุ่น เพราะ
 หากตราบนหน้าผากเขาเป็นตราพันธสัญญาสามโลกอย่างที่เธอคิด มันก็
 น่าแปลก เพราะปีศาจไม่น่าจะมีตราสัญลักษณ์อะไรแบบนี้

ก็พอจะรู้ว่าเขาเกิดจากเทพแห่งป่าเขา เป็นปีศาจเลือดคบริสุทธิ์ แต่
 จำเป็นต้องสร้างตราสัญลักษณ์ที่เหมือนเทพไว้บนหน้าผากด้วยหรือ

เสนยะปรายตาคำมองหน้ากินเทียนอีกครึ่ง แล้วหัวเราะหิที่หนึ่ง
 รวากับตลกความสงสัยของคนเวลานี้ พลังกระซิบแผ่วกับตนเอง

"หวังว่าฉันจะไม่ได้เก็บของไม่ค่อยดีมาหรอกนะ"

จบคำก็เริ่มเขยิบเข้าไปใกล้โบหน้ารูปสลักเพื่อดูตราบนหน้าผาก
 สุนัขป่าหนุ่มให้ชัดเจนมากขึ้น แต่ก่อนจะจ่อใบหน้าของตนใกล้มากกว่านี้
 เสียงทุ้มคำก็แทรกขึ้นว่า

"เอามือที่อยู่ไม่สุขของเจ้าออกไปซะ"

เลนยะกัมหน้าลงมาทันใด ก่อนจะสบเข้ากับดวงตาสีเทาคมกริบที่
เปิดแล้วพอดี หรือบางทีอาจเปิดคนแล้ว แต่มือของเด็กสาวก็ยังค้างอยู่
ที่หน้าผากของเขาอย่างไม่สนว่าคนที่ถูกเธอละเมิดสิทธิส่วนบุคคลจะรู้สึก
ยังไง ช้ายังทักกลับมาสบายๆ ว่า

"ตื่นแล้วหรือไอ้ลูกหมา"

นัยน์ตาสีเทาหรือแคบลงเป็นการคุกเข่าที่สร้างเป็นเงาตกทลายเขา
คอนเข้า แทนที่จะทำตามคำสั่ง

ทว่าหมอมีสาวก็ยังไม่ละมือออกไปจากหน้าของเขา

"เอามือออกไป" สุนัขป่าหนุ่มย้ำอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

ครั้งนี้เด็กสาวยอมปล่อยมือออก ทั้งเส้นผมค่านหน้ามาปิดครา
สัญลักษณ์สีค่าเล็กๆ นั้นเหมือนเดิม

"แล้วใครใช้ให้แกมานอนห้องนอนสุภาพสตรีอย่างฉันทล่ะ" คนเสี
ยมารยาทรีบอ้างตัวเป็นสุภาพสตรี แล้วร้องเรียนสิทธิเจ้าของห้องออกมา
ก่อนทันที

แต่ไม่มีเสียงตอบรับจากปากสุนัขป่าหนุ่ม เขามองเธอครู่หนึ่ง ก่อน
จะลุกขึ้นและเดินออกไปเจี๊ยบๆ แต่มันคงเข้าไปเพราะเลนยะลูกพรวด
ตามมา พร้อมหมุนตัวมาจับหมับเข้าที่ปลายเส้นผมยาวสีค่าส่วนหนึ่ง
ทำเอาร่างสูงสง่าหยุดเท้ากึก คือดตาก็มองเจ้าเด็กที่ลักเปิดคูดหน้าผาก
เขาไม่พอ ยังมาดึงผมเขาไว้อีก

"ถามหน่อย ไอ้ที่อยู่กลางหน้าผากนั่น มันตราพันธัตถุญญาสามโลก
ใช้ไหม" ครั้งนี้เลนยะยิงคำถามอย่างไม่อ้อมค้อมอีก

สุนัขป่าหนุ่มยืหนึ่งไปอีกสองสามวินาที ก่อนส่ายตบเสียงแ่ม

"ปล่อย" เขาเลื่อนดวงตาคู่ไปมองมือเลนยะที่กำผมของตนเพื่อย้ำ
คำสั่ง

"ก็ตอบมาสิ" หมอมีสาวเน้นชัด

กินเห็นชิลอบผ่อนลมหายใจ...เหนื่อยหน่าย ทว่าไม่ได้โกรธหรือ
ขุ่นเคืองอย่างที่ผ่านมา พุคตรงๆ ว่าทั้งการเข้าใกล้อย่างถึงเนื้อถึงตัว หรือ

การที่ถูกคิงผมพร้อมถูกกดคันถามแบบนี้ เขากลับไม่รู้รู้สึกถือสาอย่างทีคิดจนแม้แต่ตัวเองยังแปลกใจด้วยซ้ำ

แต่นั้นก็ไม่ได้หมายถึงเขาจะยอมเจ้าหล่อนง่ายๆ...เพราะถ้าตามใจมากไป คงเคยตัวน่าดู

"คิดเองสิ" กินเทียนชิตอบเรียบ และใช้จังหวะที่มีเพียงเล็กน้อยคิงผมออกจากมือเลนยะอย่างง่ายดาย

"เฮ้! รู้ไหมว่าฉันต้องรู้ว่าแกเป็นตัวอะไรกันแน่ ไม่งั้นฉันนอนไม่หลับ เพราะไม่รู้ว่าจะต้องระวังอะไรแกบ้างนะ" เลนยะรู้ว่าทำเขาหลุกมือแล้วรีบยกข้ออ้างที่ชอบใช้มาว่าไล่หลัง แม้ว่าการอยู่ด้วยกันมาเกือบสองเดือนจะไม่มีอะไรที่เธอสมอ้างเกิดขึ้นเลยก็ตาม...และเธอเองก็รู้ดี

ซึ่งสุนัขป่าหนุ่มก็เพียงย่นคินด้วยคำถามเรียบเรื่อยโดยไม่หันกลับไปมองว่า

"เมื่อวานเจ้าเพิ่งหลับ ที่หน้าบ้าน ต่อหน้าข้า...แล้ววันนี้ตื่นขึ้นมาเกิดอะไรขึ้นใหม่"

ไร้คำแย้งเพราะรู้อยู่แก่ใจว่า ความจริงแล้วไม่ว่าเขาจะเป็นตัวอะไรกันแน่ ก็ไม่เคยมีเรื่องน่าบอมากไปกว่าการมีปากเสียงใส่กัน และเธอหลอกใช้งานเขาบางครั้ง ทว่าสุดท้ายเธอก็พิมพ์คำขึ้นกับตัวเอง

"...แกมีชื่อใหม่ที่ฉันตั้งให้ไง" สาบานว่าไม่รู้อะไรจิตใจให้เธอพูดแบบนี้ออกไปเหมือนกัน

เท้าที่กำลังก้าวพลันชะงัก และวินาทีนั้นที่มุมปากทั้งสองข้างบนใบหน้าคมกลับขยับขึ้นเล็กน้อย...เมื่อรู้แล้วว่าเธอไม่ได้ลืม

"ก็หวังว่าไม่ได้คิดตั้งเพราะอ่านเจ้านั้น" กินเทียนชิวพร้อมหันไปมองข้ามไหล่ยังคนอ่อนวัยกว่า ก่อนเบนสายตาไปมองอีกจุดหนึ่งทิ้งไว้เป็นปริศนา และก้าวออกไป

เลนยะมองตามสายตาคมสีเทาอย่างเสียไม่ได้ ก่อนพบหนังสือคู่มือดูแลสุนัขของคนทีวางอยู่บนพื้นข้างเคียง...

เด็กสาวเบิกนัยน์คาโตอย่างอึ้งตะลึงฉบับพลันที่น้อยครั้งเธอจะเป็น

เมื่อเจ้าคู่มือที่ว่าควรรอยู่ในกระเป่าเป่าใส่อุปกรณ์ปราบผี เวลานี้กลับไปนอนแผ่นพื้นข้างๆ จุดที่ร่างสูงส่ง่าเพิ่งลุกออกไปเสียอย่างนั้น ข้ายังเปิดค้างอยู่ที่หน้า 'เทคนิคการสนิทสนมกับสุนัขแสนรักของคุณ' ด้วย

ชายขราร่างอ้วนเตี้ยเจ้าของโรงเรียนเอกชนโยโคกำลังเดินสำรวจ

ตัวอาคารเรียนพร้อมๆ กับมองหาใครสักคนไปด้วย ก่อนโบหน้าอ้วน อธิษาศัยดีจะหยุดหันเมื่อไปเจอกับคนคนหนึ่งเข้า

ชายแก่สาวเท่าเข้าไปหาเด็กหนุ่มรูปร่างสูง เรือนผมสีน้ำตาลเข้ม หน้าตาหล่อเหลาที่เพิ่งออกมาจากห้องกรรมการนักเรียนทันที

"อ๊ะ! นั่นอิคะคุงไซโหม" ผอ.โยโคทักเด็กหนุ่มจนเขาต้องรีบหันหน้ามามองเจ้าของเสียง ก่อนโค้งอย่างสุภาพ และเงยหน้ามายิ้มทักทายกลับ

"อรุณสวัสดิ์ครับ ผอ." มาโคโตะกล่าววนอบน้อม สมคำแห่งนักเรียนดีเด่นและประธานนักเรียนขวัญใจเด็กสาวทุกๆ ชั้นปี

"คุณปู่สบายดีรีเปล่า ฉันทกับเขาไม่ได้เจอกันเกือบสิบปีแล้ว" ชายแก่เปิดบทสนทนาทันที

"ก็สบายดีครับ ว่าแต่ ผอ.มีเรื่องอะไรให้ผมช่วยรีเปล่า" เด็กหนุ่มพอจะดูออกว่าคนตรงหน้าคงมีเรื่องต้องใช้เขาอยู่แน่ๆ ถึงได้เดินเข้ามาทักแบบนี้ เพราะถึงแม้ ผอ.แสนประหลาดคนนี้จะชอบเดินไปทั่วโรงเรียนและทักทายนักเรียนทุกคนที่เดินผ่าน ทว่าท่าทางที่เห็นชัดว่าเจาะจงมายังเขาคงไม่ใช่แค่จะมาคุยเรื่องสัพเพเหระแน่ๆ

"อา...สมเป็นประธานนักเรียนเลย รู้ใจฉันไปหมด" ชายแก่อุทานอย่างชื่นชม

"ไม่หรือครับ" มันแค่เห็นชัด...

"งั้นฉันอยากให้อิคะคุงช่วยไปเรียกคนมาให้ที... ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร ไม่อยากประกาศนะ"

มาโคโตะขมวดคิ้วนิค "ใครหรือครับ"

ครีค ครีค ครีค

เสียงสูดนำร่าคาญที่ค้างอยู่ใกล้ๆ หูแทบทำให้เด็กหนุ่มผมดำหมก
ความอดทน จนต้องควัดควงตาสีนิลหลังกรอบแว่นสีเหลี่ยมผืนผ้าไปยัง
คนที่นั่งอยู่ข้างๆ โຕะของคน

ซึ่งที่โຕะเรียนข้างตัวมีเด็กสาวเรื้อนผมสีน้ำตาลมัดรวบแบบลวกๆ
กำลังก้มหน้าก้มตาขีดเขียนอะไรสักอย่างใส่แผ่นกระดาษ แต่เพราะว่า
เธอกคหัวคินสอดเต็มแรง จนคูดังใจให้เกิดเสียงครีคๆ นำร่าคาญตามมา
เลยทำให้เขาเริ่มหมกความอดทน ซึ่งวิญญาณเด็กชายด้านหลังเธอก็มี
สีหน้าขุนเคื่องระคนฉงน มองไปยังเจ้าหล่อนอยู่ก่อนแล้วเช่นกัน

ซานาคะเฝ้ารอให้เสียงที่บาคโศตประสาทยุคลง แต่คนที่สร้าง
ความนำร่าคาญนั้นกลับไม่มีท่าทีจะหยุดมือแม้แต่น้อย แดมมันยังถึขึ้น
หนักขึ้นเมื่อเจ้าหล่อนใช้คินสอดแรงเบาบนกระดาษ

อยากรู้จริงๆ เธอทำบ้าอะไร!

"เมื่อไรจะเลิกทำเสียงนำร่าคาญนั่นซะที" คำถามที่เกือบเป็นการ
ตะคอกแทรกเสียงขีดเขียนจากเลนยะในที่สุด

คินสอดในมือของคนที่กำลังชูดลากอย่างเมามันหยุดก็ก เธอไม่ได้
หันไปมองคอบคนทัก แต่กลับย่นแผ่นกระดาษที่คินวาดอะไรสักอย่างไว้
ให้เขาแทน

ซานาคะขมวดคิ้วเข้ม คอนแรกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่เลนยะยื่นให้ ก่อน
จะเห็นว่าบนแผ่นกระดาษมีรูโอบะโรบางอย่างคล้ายๆ กับกลีบดอกไม้สาม
กลีบสีค้ำอยู่

"...ตราพันธัญญาสามโลก หมายความว่าไง" ซานาคะเลื่อน
ใบหน้าออกจากกระดาษไปมองคนที่วาดมัน

"รู้จักสินะ" เธอทวน

ใบหน้าหงุดหงิดในคอนแรกเริ่มคลายลง และเปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้น
กับการเห็นว่าหมอดีข้างตัวไม่ได้หาเรื่องไร้สาระใส่เขาเหมือนทุกที

"ก็ใช่ หนึ่งในตราสัญลักษณ์สำคัญที่โซเคนโยต้องรู้จักตั้งแต่เด็กๆ...

แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเธอ"

"มันอยู่บนหน้าผากไอ้ลูกหมา" เลนยะว่า

"ท่านกินเห็นชินนะ" ซานาคะขมวดคิ้ว

"...คินเอ็นจิ" เด็กสาวก้มหน้าพึมพำแข่งเร็วๆ แบบไม่ให้ใครได้ยิน และว่าขึ้นต่อตามปกติ "ใช่ ฉันทจำไม่ได้ว่าไอ้ตราแบบนี้มันเป็นฝ่ายไหน... เทพเจ้ารีเปล่า"

"เทพเจ้าญี่ปุ่นมีเป็นล้าน ใครจะไปจำตราสัญลักษณ์ได้หมด" ซานาคะกลอกคอว่า ทว่าก็อธิบายต่อ "เคยได้ยินว่าสมัยก่อน ป่าแบบ ป่ากักปีศาจมีอยู่ทั่วญี่ปุ่น และลั่นปกร่องด้วยเทพเจ้า ป่าบางที่ก็เป็นที่อยู่อาศัยของปีศาจแบบป่ากักปีศาจ แต่บางที่ก็เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์ เทพที่ตัวใหญ่โต พวกได้ มีสติปัญญา ว่ากันว่าป่าแห่งหนึ่งมีเทพสัญจรเป็น ผู้ดูแล ตอนกลางวันอยู่ในร่างของสัตว์ ตอนกลางคืนอยู่ในร่างของเทพ แต่ยุคสมัยเปลี่ยน คนเริ่มไม่นับถือในเทพเจ้า คุณถูกธรรมชาติ เชื่อในพลัง ของตนเองมากกว่า เทพเจ้าจึงกลับสวรรณคังนั้นก็คงไม่แปลกที่จะสร้าง คิวแทนของคนไว้ปกร่องป่าต่อ...ท่านกินเห็นซึ่ก็อาจถูกสร้างด้วยกรรม นี้"

"ใช่ และเพราะเทพเจ้าละทิ้งไป ป่าแบบนั้นเลยกลายเป็นป่า ธรรมดาในเวลาไม่นาน" เลนยะเสริมต่อทันใด "สัตว์ในป่าก็ตัวเล็กลง ใจลง พวกไม่ได้ กลายเป็นสัตว์ทั่วไป แม้แต่ปีศาจที่ไม่ใช่พวกเกาะกินอยู่ กับมนุษย์เองก็เริ่มหายากขึ้น ไม่ก็ไม่ปรากฏตัวอีก แต่ป่ากักปีศาจนะมัน ไม่ใช่ มันยังอยู่ มีปีศาจเต็มป่า พวกที่น่าจะหายไปตามยุคสมัยก็ยังมี อย่าง ไอ้แมงมุมสีจืดนี่...คิดตามหลัก ก็อาจเพราะโคณฉนิกรพร้อมไอ้ลูกหมา เลยยังอยู่มาจนถึงปัจจุบันได้ แต่อีกกรณีมันก็อาจเป็นอย่างอื่น"

ซานาคะต้องยอมรับว่าข้อสงสัยของเลนยะก็น่าคิด เพราะกินเห็นชิ เป็นปีศาจแต่มีตราพันธสัญญาสามโลก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่คูยิ่งใหญ่เกินไป สำหรับปีศาจตนหนึ่ง ถึงจะมีอำนาจมากในฐานะเจ้าปีศาจ ทว่าก็ไม่ใช้ ระดับเดียวกับคิวบิโนะโยโกะ¹ และยังอยู่ใต้อำนาจของเทพผู้สร้าง

กระนั้นก็เถอะ ต่อให้นายเหนือหัวแห่งป่ากักปีศาจคนนี้จะเป็นอย่างไหนกันแน่ เขาไม่เห็นปัญหาใดๆ ในเมื่อ...

"แล้วมันจะมีอะไรแย่ไปกว่าการเป็นปีศาจอีกล่ะ" ซานาคะถามขึ้นใหม่อย่างไม่เข้าใจความกังวลของเลนยะ

ซึ่งครั้งนี้เธอกลับก้มมองตราสัญลักษณ์ที่คนวาดในกระดาษ แหวตาคูเลื่อนลอย พลังว่าเนิบช้า

"ถ้าไม่นับการเป็นโซเคนโย...ก็การเป็นเทพเจ้าล่ะสิ"

สามปีที่แล้ว

เรื่องผิดพลาดเกิดขึ้นได้เสมอในการทำงาน แน่แน่นอนสุดว่าเธอรู้ดี ตั้งแต่เริ่มรับงานผ่านนายหน้าที่ดูใกล้เคียงคนทำอาชีพค้ามนุษย์ มากกว่ารับจ้างจัดการปัญหาเรื่องเหนือธรรมชาติแล้ว

สำหรับงานที่เธอรับทำ ย่อมต้องมีวันที่โชคดี วันที่ช่วย และวันที่โคตรช่วยเสมอ...ซึ่งวันนี้คั่นเป็นวันที่โคตรช่วยของเธอในอาชีพการงานอีกครั้ง

'อคตหนักนิกท่านเลนยะ ใกล้เคียงแล้วขอรับ ท่านไม่เป็นไรแน่ๆ'

คำให้กำลังใจไม่เข้าหูเด็กสาววัยสิบสามในซุคนักเรียนปกกะลาสีเรือเลยแม้แต่นิดเดียว เมื่อน้ำเสียงจากวิญญาณซาบู่โรที่คั่นหลังฟังห่วงกังวลเสียขนาดนั้น

แม้แต่ตัวเองยังไม่มั่นใจ แล้วมันจะเป็นอย่างไรได้ยังไงเล่า!

เลนยะในวัยสิบสามปีกำดกรามแน่นขณะใช้ขาสั้นๆ สองข้างปีนป้ายบันไดหินของทางขึ้นศาลเจ้าในยามวิกาล พร้อมกับกำแขนซ้ายคนแน่นจนแทบจิกเล็บลงไปเนื้อ เมื่อเวลานี้แขนข้างนั้นเต็มไปด้วยลายสีคำเหมือนปานมากมายลามไปทั่วทั้งแขน

¹ จิ้งจอกเก้าหาง เรียกแบบญี่ปุ่น

คำสาป...เธอถูกคำสาป ด้วยประสบการณ์ทำงานไม่ถึงปี มันแทบเป็นเรื่องปกติที่หลายๆ อย่างยังไม่พอสำหรับการเป็นหมอผีรับจ้าง ตัวอย่างง่ายๆ จากงานล่าสุดที่เพิ่งจบไป ผู้จ้างของเธอหลุดจากคำสาปแข่งอายุนับร้อยปีที่มากับของเก่าซึ่งเป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษได้สำเร็จ...แค่เธอไม่

คำสาปที่ถึงขั้นคร่าชีวิตถูกย้อนใส่ตัวเอง แลกกับการชำระล้างผู้ว่าจ้างและด้วยซาโบราณให้บริสุทธิ์...เป็นความประมาทครั้งร้ายแรงและขายหน้านักสำหรับทายาทนักปราบปีศาจ หากตัวเธอในวัยสิบหกมาเห็นสภาพนี้คงหัวเราะเยาะตัวเอง เพราะตัวเธอในอีกสามปีข้างหน้ามันรู้วิธีชำระล้างคำสาปร้ายแรงแบบนี้โดยไม่ถูกผลสะท้อนกลับได้แล้ว

ดังนั้นเวลานี้เธอถึงต้องรีบช่วยเหลือตัวเองอย่างคว่น และสถานที่ที่พอจะช่วยเธอได้มีแต่ศาลเจ้าที่อยู่ใกล้ที่สุดเท่านั้น

ศาลเจ้าเล็กๆ ที่บูซาเทพอคาโนะ มิทามะโนะ โอคามิ²

ซ่า!

เมื่อมาถึงศาลเจ้าค่านบน เด็กสาวก็ถกแขนเสื้อข้างซ้ายขึ้นสุดคันแขน และจุ่มมันลงบ่อน้ำของศาลเจ้าอย่างรวดเร็ว

ใบหน้าเธอยิ่งเจ็บปวดทรมานเหมือนเอาแขนลงไปในน้ำเค็มกระดุมี่ควันจางๆ ออกมาจากผิวน้ำรอบๆ บริเวณแขนของเธอ ปานสีคำเริ่มลดความเข้มข้น แต่ข้างเล็กน้อยและเชื่องช้าเกินไป ซ้ำเจ้าคำสาปในปานนั้นก็เหมือนพยายามต่อสู้กับน้ำศักดิ์สิทธิ์เพื่อเกาะกินแขนเธออย่างสุดกำลัง

'คงใช้เวลาหลายชั่วโมงหน่อย อดทนหน่อยนะขอรับ' โยชิซาระปลอบด้วยสีหน้าที่ยังเป็นห่วงแจ่มชัด ก่อนหันซ้ายหันขวาด้วยท่าทาง

² เทพอคาโนะ มิทามะโนะ โอคามิ หรือชื่อเต็ม อคาโนะมิทามะโนะมิโคโตะ เป็นหนึ่งในเทพบุตรี เทพองค์นี้เป็นวิญญาณธรรมชาตินิของเทพอินาริ (จิ้งจอก) ซึ่งได้รับการยกขึ้นจนกลายเป็นเทพเจ้า มีอำนาจในด้านอาหาร ธัญญาหาร จึงได้รับการบูชาในศาลเจ้าอินาริ จึงมีเทวทูตซ้ายขวาเป็นรูปปั้นจิ้งจอก

ร้อนรนเหมือนพยายามหาอะไรสักอย่างในศาลเจ้า ที่จะช่วยเด็กสาวของ
 คนได้มากกว่านี้

แต่เลนยะกลับว่าเสียงลอคโรพีนกลับมา

'ก็อย่าให้ใครมาเห็นแล้วโยนฉันทิ้ง เพราะคันเอาแขนทั้งแขนไปจุ่ม
 บ่อน้ำชำระล้างก่อนก็แล้วกัน'

'ตอนนี้ศึกมากแล้ว ไม่มีใครมาที่นี่...'

'แต่พวกเราเห็นนะ ยัยหนุอสูร'

เสียงแหลมเล็กสองเสียงที่ประสานขึ้นด้านหลัง ทำให้เลนยะและ
 โยชิฮาระหันขวับกลับไปมองรวดเร็ว ก่อนเด็กสาวจะพิมพ์คำด้วยความไม่
 สบอารมณ์ทั้งที่ใบหน้าขึ้นเหงื่อว่า

'...ไอ้พวกสัตว์หน้าขน'

'เทวทูตประจำศาลเจ้า' โยชิฮาระตรงต่อถ้อยคำเหยียดของเลนยะ
 ยามจับจ้องไปยังสองร่างที่ลอยล่องไปมาในอากาศอย่างน่าอัศจรรย์

จึงจอกสองตัว ซึ่งมีขนสีขาวพิสุทธ์ และสีทองสว่างแหวกว่ายพั่วพัน
 กันไปมาเหมือนอากาศเป็นสายน้ำ และทั้งที่รอบคั่นภายในศาลเจ้ามีคิปป
 ปกคลุมด้วยต้นไม้ใหญ่จนแสงจันทร์ส่องถึงเพียงน้อยนิด ทว่าจิ้งจอกทั้งสอง
 กลับส่องสว่างจนเห็นได้ชัดเจนราวกับเป็นตอนกลางวัน

'ทายาทอสูร ทายาทอสูร ข่าวลือหนาคู่ตั้งแต่สวรรค์ยันปรโลก เพิ่ง
 เคยเห็นตัวจริงนะ ฮิคาริมารุ ช่างคู่น่าสมเพช' เจ้าจิ้งจอกขาวว่าพร้อม
 หัวเราะคิกคัก และกระโจนข้ามตัวจิ้งจอกขนสีทองอย่างพลิ้วไหวเหมือน
 การเต้นรำ

ขณะร่างสีทองซึ่งถูกเรียกว่าฮิคาริมารุตีบอากาศ ลอยเป็นวงโค้ง
 ข้ามหัวเลนยะที่นั่งอยู่ขอบบ่อน้ำ พร้อมย้ำคำของเพื่อนคน

'ใช่ ตัวจริง มิกิมาโกะ น่าสมเพช น่าสมเพช'

'ตะกายมาจากกันเบ็งนรก กัดกินพี่น้องคนจนโคนสาปแข่งทำให้
 ร่างเป็นมนุษย์ ที่ทำหน้าที่ล่าปีศาจก็เพื่อหวังชดใช้บาปที่ก่อ จะได้หลุดจาก
 คำสาป ชั้นต่ำยิ่งกว่าพวกปีศาจเสียอีกนะฮิคาริมารุ' เสียงแหลมสูงจาก

จึงจอกมิกิมาโกะกล่าวเรียบเรื่อยเหมือนกำลังเล่านิทานสักเรื่องให้เพื่อนฟัง แต่คาเรียวยกกลับฉายแววหยาบเหยียด และปากแหลมยวาก็แสบะอึ้มให้เด็กสาว

ข้าจึงจอกอิคาริมารุยังทำหน้าที่เป็นเสียงสะท้อนให้มิกิมาโกะเพื่อคอกย้อย่างสนุกสนาน

'ชั้นต่ำ ชั้นต่ำ มิกิมาโกะ'

'ไปให้พ้นๆ ไป!' หมอผีสาวทวาดไล่ และหันไปให้ความสนใจแขนซ้ายในน้ำค่อ พยายามไม่ฟังเสียงก่อกวนของเหล่าเทวดาผู้ประคองชายขวาทั้งสอง

ทว่าเหล่าจิ้งจอกแห่งเทพกลับกระโดดโลดเต้น และลอยวนพันกันเป็นวงกลม พลังหิวเราะอย่างน่ารำคาญไม่หยุด

'คูมันโคนคำสาป แล้วคิคจะหิบบั้มพลังเทพเจ้าในการชำระล้าง น่าตลกนักอิคาริมารุ'

'น่าตลก น่าตลก มิกิมาโกะ'

'ได้โปรด พวกข้าแค้นมาใช้บ่อน้ำเท่านั้น พออาการทุเลาก็จะออกไปทันที' โยชิฮาระหันไปอ้อนวอนกับผู้เฝ้าประตูศาลเจ้าแทนเด็กสาวคนสำคัญ เริ่มรู้สึกไม่อาจทนฟังคำดูหมิ่นเหล่านั้นได้

ทว่ามิกิมาโกะกลับทวาดกร้าว แยกเขี้ยวข่มขู่ใส่วิญญาณซามูไรหนุ่มคังลั่น

'หุบปากเจ้าวิญญาณเร่ร่อน!' มันถลึงคาสีเหลืองอย่างเอาเรื่องแล้วตะคอกเกรี้ยวกราดอย่างไม่ลดละ 'สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่ที่ที่สัตว์ภเวสีควรเข้ามา เทพเจ้าต้องลงโทษเจ้าแน่ที่บึงอาจ...'

'เทพเจ้าของแกเคยอยู่ที่ศาลเจ้ากันด้วยรีไรง'

เสียงที่คิดหอบนินๆ แทรกประโยคคำรามคำทอของมิกิมาโกะ จนมันต้องควักหัวพร้อมหูสองข้างที่ตั้งชันลงไปมองเด็กสาวในเครื่องแบบนักเรียนมัธยมต้น ซึ่งเธอก็ปรายตาสีน้ำเงินแปลกประหลาดไปสบตามันอย่างเหยียดหยันไม่แพ้กัน พร้อมว่า

'มันก็แค่สถานที่ที่มันโนให้พวกสัตว์หน้าขนอย่างพวกแกเฝ้าเท่านั้น
คั้งนั้นเชิญไล่จับหางตัวเองไปจนกว่าซากไม้พวกนี้มันจะพังเถอะ ไ้อ้หมา
หน้าโง่'

เทวทูตทั้งสองลูบหูกว้างไปค้ำนหลัง และต่างเงียบกريب จ้องมอง
เลนยะครู่หนึ่ง ก่อนจะเริ่มกระซิบกระซาบขึ้นใหม่ด้วยเสียงเล็กเสียงน้อย
แต่ไม่แสดงท่าทางคุกคามใ้วิญญานซามูโรหนุ่มแล้ว

'ปากดี มันกล้าปากดี ทั้งที่ใช้พลังของเทพเจ้าชำระล้างคำสาป
โสโครก ฮิคาริมารุ'

'ปากดี ปากดี คำสาปโสโครก คำสาปโสโครก มิกิมาโกะ'

เลนยะหิวเราะหีในลำคอทันใดกับคำเสียดสี แดกคั้น จนจิ้งจอก
ทั้งสองต้องหยุดนิ่งอีกครั้ง และปล่อยช่องว่างให้ทายาทโซเคนโยที่พวกมัน
ประณามไว้เอื่อยขึ้นต่อได้ว่า

'พลังเทพเจ้ากับผีปะสิ ทุกอย่างที่มีมันศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมาได้ก็เพราะ
ความศรัทธาและความเชื่อของคน แม้แต่เทพของพวกแกเองก็เถอะ ถ้า
ถูกคนลื้ม เสื่อมศรัทธา ก็เป็นแค่อากาศธาตุไร้ค่าเหมือนกัน'

'นั่นเคื่อกสูรชั้นต่ำ!' จิ้งจอกสีทองที่เคยทำแค่พุกย้ำต่อประโยคของ
คู่หูคำรามก้อง พร้อมพุ่งตัวหาเลนยะ อ้าปากยาวๆ กว้างจนขากรรไกร
ผิครูป และฉีกลิ้นจนทั้งปากใหญ่โตขนาดกินเด็กสาววัยสิบสามเข้าไปได้
ในทีเดียว

โยชิฮาระลอมยมากันร่างเลนยะรวดเร็ว พร้อมกับที่เลนยะคว้าหมับ
ที่กระเป่าเป้ข้างตัว ทว่า...

'อย่าฮิคาริมารุ!'

เสียงปรามลั่นครั้งนี้มาจากเจ้าจิ้งจอกขาว ส่งผลให้ร่างสีทองที่แทบ
เปลี่ยนรูปเป็นตัวอะไรสักอย่างที่ไม่ใช่จิ้งจอกอีกต่อไปหยุดชะงัก และเปิด
โอกาสให้มิกิมาโกะเอื่อยขึ้นใหม่อย่างใจเย็นว่า

'อย่าทำอะไรมันฮิคาริมารุ ถ้าทำอะไรมัน จะผิดกฎ แล้วจะถูก
เนรเทศเป็นปีศาจชั้นต่ำ...ถึงยังไม้มันก็อยู่ในกายเนื้อของมนุษย์ เทวทูต

ทำร้ายมนุษย์ไม่ได้'

อิคาริมารุต้องค่อยๆ หุบปากที่เต็มไปด้วยคมเขี้ยวลงกับข้อเท็จจริงครั้งนี้ และไม่นานปากกว้างๆ ฝิครูปนั้นก็กลับมาเป็นปกติ เปลี่ยนมันกลับมาอยู่ในร่างจิ้งจอกสีทองแสนสวยเช่นเดิม ก่อนกระโจนไปวนรอบมิกิมาโกะใหม่ ซึ่งมิกิมาโกะก็ยังคงกล่าวขึ้นเนิบช้า พลางปรายศาคาอย่างดูถูกมายังเลนยะ

'ปล่อยมันพวกไปอิคาริมารุ เพราะเมื่อไรที่นังเด็กกอสูรนี่ตาย รับรองว่าวิญญาณของมันจะถูกลากลงก้นอเวจี ลึกยิ่งกว่านรกขุมไหน ท่านอิซานามิ ก็จะไม่รับมัน เทพเจ้าทุกองค์ต่างรังเกียจทายาทอสูร ไม่มีใครช่วยเหลือหรอก ต้องกลับไปยังที่ที่พวกมันตะกายขึ้นมา และพวกมันก็ต้องจับสิ้นด้วยพลังของตัวเอง ถูกมือขวาของตัวเองกลืนกิน เหมือนที่พวกมันเคยกลืนกินเลือดเนื้อเชื้อไขของคนมาแล้ว... ไซโหมละ นังเด็กกอสูร'

เลนยะไม่ได้โต้ตอบประโยคร้ายกาจอีก เมื่อดูท่าแล้วเจ้าเทวทูตจิ้งจอกนี่ก็ไม่ได้คิดสนคำเธอ ขณะปล่อยให้พวกมันพล่ามความเกลียดชังของเทพเจ้าที่มีต่อเหล่าไซเคนโยไป และใช้เวลากว่าสามชั่วโมงในการหยุคคำสาปที่แขนไม่ให้ลามไปมากกว่าที่เป็นอยู่ แต่คำสาปของเธอยังคงชำระล้างอีกหลายครั้ง ซ้ำยังต้องใช้อาคมมาแก้อีกทางด้วยถึงจะหยุดมันได้ชะงัด

ทว่าเพราะเธออยู่ในเมืองอย่างใดก็แล้วแต่ จึงมีศาลเจ้าเล็กๆ ที่ไม่ค่อยมีผู้คน และพอจะเข้ามาได้โดยไม่มีใครเห็นในตอนกลางคืนไม่กี่ที่ คังนั้นเธอจึงต้องแบกหน้าและแขนซ้ายมาล้างที่บ่อน้ำในศาลเจ้าเคิมอย่างเลื่องไม่ได้ ทำให้ต้องทนเจ้าเทวทูตเฝ้าประตู่ทั้งสองแคกคัน ถากถาง สาปแช่งตระกูลของเธอ และสรรเสริญเทพของพวกมันอยู่แบบนั้นร่วมอาทิตย์

³ อิซานามิ เทพธิดาแห่งนรก อาศัยอยู่ในโยมิหรือปรโลกตามความเชื่อของศาสนาชินโต และเป็นหนึ่งในปฐมเทพที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในญี่ปุ่น และผู้ให้กำเนิดเทพต่างๆ มากมายในญี่ปุ่น เป็นเทพมารครแห่งแดนอาทิตยอุทัย

ซึ่งการถูกตัดสินด้วยความดีที่คิดเอาเองด้านเดียวพวกนั้นมันน่า
หงุดหงิดไม่น้อยเลยละ ถ้าเทพเจ้าเป็นอย่างที่พวกมันพล่ามพรรณนามา
จริง เธอคงเป็นศัตรูกับทั้งนรกและสวรรค์แน่ๆ
และถ้าเจ้าลูกหมาเป็นแบบนี้ด้วยอีกคน...

ครีค!

ประตูห้องเรียนเปิดออกพร้อมการปรากฏตัวของอิคเคะ มาโคโตะ
และเสียงกรี๊ดของเด็กสาวทั้งชั้นก็เรียกให้เลนยะกลับมาสู่ห้องเรียนใน
ปัจจุบันได้ในวินาทีนั้น

"รุ่นพี่มีอะไรหะคะ"

"มาหาใครคะ"

"รู้จักใครในห้องพวกเราหะคะ"

เหล่าเด็กสาวกรีกกรำถามเด็กหนุ่มผมสีน้ำตาลเข้มอย่างกระตือ
รีอรัน ก่อนคำถามอื่นๆ จะตามมา จนเขาตอบไม่ถูกแถมโดนรุมจนเกือบ
ต้องถอยหลังออกไป ซึ่งทำให้เด็กหนุ่มต้องรีบถามเสียงดังจนเกือบเป็น
ตะโกนว่า

"อะ...เอ่อ ขอโทษนะครับ ในห้องนี้มีใครชื่อโซเคนโย เลนยะรีเปล่า"

เลนยะตัวค่อนไปยังมาโคโตะที่หน้าประตูห้องเรียนทันที ก่อนลุก
ขึ้นยืน แล้วตอบกลับ "ฉันเอง"

ทันทีที่รุ่นพี่หนุ่มพินิจมองเธอผ่านกลุ่มเด็กสาวมากมาย และมั่นใจ
ว่าใครคือโซเคนโย เลนยะ ที่ถูกโห่ร้องมาให้ตามตัว หมอผีสาวก็เห็นเขา
หน้าซีดขาวลง แสดงความกลัวระคนขยาดให้เธอชัดเจน

กินะ เหตุการณ์ที่เธอทำลูกบอลเขาแตกคามือ แล้วทิ้งคำพูด
โหดร้ายแห่งแล้ง พร้อมสายตาหมายหัวไว้คงลบออกจากหัวเขาไม่ได้
ง่าย...และเธอก็ชอบที่จะให้มันยังคงอยู่ในหัวรุ่นพี่หนุ่มแบบนี้ต่อไป

กลัวนะถูกแล้ว...เพราะนั่นคือสิ่งที่คนทั่วไปทำกับกระดูกของเธอ
เสมอมา...กลัว...

แต่แค่เห็นว่าเป็นใครที่มาตามเธอถึงห้อง โดยเฉพาะ 'สัญลักษณ์' เป็นเด็กหนุ่มมิเอเคะ ตระกูลผู้ดูแลป่ากักปีศาจ มันก็เหมือนคำบอกใบ้จาก ผอ.โยโคแล้วว่า ถึงเวลาที่เธอต้องทำหน้าที่จริงๆ ในโรงเรียนนี้... อีกครั้ง

สายลมหอบพัดจนเกิดเสียงแข็งแรงแงอใบไม้ที่เสียดสีกัน พร้อม เมฆบนท้องฟ้าเหนือลานโล่งกว้างกลางผืนป่าแห่งปีศาจเริ่มเปลี่ยนเป็น สีเทาอึมครึม และก่อรูปหมูนวนผิวดมธรรมาชาติเหมือนเกิดวังน้ำวนบน ม่านเมฆ

ร่างสีขาวสูงไม่ถึงฟุตที่มีเสียงกระทบเหมือนกำลังเล่นเคนคาเมะ ยามกระโดดไปมาระหว่างกิ่งไม้สูง มาหยุดยืนมองอาเพศเหนือผืนป่าบน ยอดไม้ใกล้ๆ ลานดิน

เจ้าโคคามะสันหัวกลมๆ ที่มีรูสามรูไม่หยุดจนส่งเสียงกริกๆ ไปทั่ว บริเวณเหมือนกำลังแสดงความตื่นตัวกับบางอย่างที่กำลังจะเกิด

และท่ามกลางสายลมที่พัดรุนแรงจนต้นไม้เอียงไหวไปทั้งป่า เสียง ฟังคำรามก็ก้องออกมากลางวังวนของก้อนเมฆสีทึบ และอยู่ๆ ร่างสีขาว เล็กๆ นับร้อยตัวก็ค่อยๆ ผุดแทรก หรือร่วงหล่นจากยอดไม้รอบๆ จน คล้ายตุ๊กตาหิมะตัวอ้วนกลมตกลงมา

ซึ่งทันทีที่พวกมันถึงพื้น ต่างก็พากันลุกยืน เดินขึ้นต้นไม้ใกล้ตัว พร้อมส่งเสียงกระทบของไม้แข่งกัน ก่อนไปรวมตัวบนยอดไม้สูงรอบๆ บริเวณลานโล่ง จับจ้องไปยังผืนนิทราราสูร เมื่อแสงสว่างของอาคมที่ ครอบผืนไม้ไว้เริ่มวูบไหวดิคๆ คับๆ

นั่นเป็นสัญญาณที่บอกว่าอาคมผืนนิทราราสูรเกิดรอยร้าวกว้างขึ้น ซึ่งชัดเจนว่าจะมีปีศาจหลุดลอดออกมาอีกในไม่ช้า

สายลมกระโชกแรงขึ้นเรื่อยๆ และคุณ รวากับจะพลิกหน้าดินและ พัดเหล่าพฤษาทั่วป่าให้ปลิว เหล่าโคคามะนับร้อยต่างตัวไหววูบพร้อม กันไม้ที่เอนเอียงตามกระแสลมบ้าคลั่ง ก่อนสายลมรุนแรงจะพากันพัดไป

รวมเป็นพายุใหญ่ยักษ์กลางลานดิน

และไม่ไม่นานสายฟ้าฟาดก็ผ่ากลางนภาจากวงเมฆสีเทาเข้มแปลกประหลาด พร้อมเสียงคังกัมปนาทสนั่นเลื่อนลั่นราวกับเสียงกรีดร้องโหยหวน จนผืนดินในป่าสะเทือนตามลำแสงจ้าจากฟากฟ้า

อาเพศทั้งสองเกิดไล่เลี่ยกัน และไม่ไม่นานเมื่อมันจางหาย ร่างสองร่างก็ปรากฏอยู่กลางจุดที่เคยเกิดสายฟ้าและวายุแทน...ราวกับกำเนิดมาจากพวกมัน

ร่างแรกเป็นหญิงสาวนัยน์ตาสีทองเข้ายวนมี่เสนห์ และมีเส้นผมสีเทาที่ปล่อยยาวสยายจนเกือบระพัน อยู่ในชุดกิโมโนสีแดงสด ดูเร่าร้อนเปิดโชว์คอระหงลึกไปจนถึงเนินอกขาวเนียนผุดผ่อง ตัดกับสีผ้าที่เหมือนหยดเลือด บนต้นคอผูกโบสีเดียวกับกิโมโนจับผิวสีไข่ปอกให้โคดเด่นยิ่งขึ้น ช่วงล่างกิโมโนที่ลากยาวบนพื้นแหวกโชว์ขาเรียวสวยข้างหนึ่งอย่างจงใจ

ถ้าคุณเฝ้าๆ เธอไม่มีอะไรที่ต่างจากมนุษย์ธรรมดาเลย เว้นเพียงหูสองข้างที่เรียวแหลมผิดแปลกไป

ซึ่งเมื่อเธอได้ก้มมองร่างกายตน และแน่ใจว่ามันครบสมบูรณ์พร้อมรับรู้่ว่าตัวเองกลับมาเหยียบบนแผ่นดินจริงๆ อีกครั้ง เธอก็เริ่มหมุนมองรอบตัว สรรวจสถานที่ที่ตนอยู่ ซึ่งใช้เวลาเพียงไม่นาน ร่างระหงก็เข้าใจในสถานการณ์ปัจจุบันได้ พลังว่าเง้าองอย่างมีจิตขึ้นว่า

"แน่จริงเชียว ผืนิขของท่านกินเห็นชิของข้าถูกปลอดออกแล้วหรือนี่"

"นายท่านไม่ใช่ของเจ้าหรือของใครทั้งนั้น"

อีกเสียงแย้งปีศาจสาวฉับไว จนหล่อนต้องเหลือบตาไปมองท่าทางเพื่อนปีศาจที่คืนขึ้นพร้อมกันอย่างขบขัน

ผู้ที่ออกมาจากอสุณีบาด คือปีศาจหนุ่มในชุดนักรบที่ประดับหัวกะโหลกมนุษย์บนไหล่สองข้างคาน่าขลุ่ก ใบหน้าบึ้งตึงดูร้ายและมีรอยแผลใหญ่เป็นทางยาวตั้งแต่หน้าผาก ผ่านดวงตาสีฟ้าขุ่นเย็นเหยียบจนถึงซีกหน้าค่านขวา เส้นผมสีเพลิงถูกมัดรวบเป็นหางม้ายาวถึงกลางหลัง

ท่าทางเขาคุสุซุมแข็งกร้าว คุร่ายเย็นชา และห่างเหิน ผิดกับปีศาจสาวโดยสิ้นเชิง

"แหม ข้าก็พูดเล่นไปเรื่อย แต่ที่เจ้าหมายถึงว่าท่านกินเห็นซิไม่ใช่ของใคร คงหมายถึงยัยท่านหญิงชาวยุเย็นนั่นค้ายสินะ" ปีศาจสาวพูดอย่างชอบอกชอบใจและหัวเราะในลำคอแสดงความสะใจ

แต่สีหน้าของปีศาจตัวต่างๆ กลับยังบึ้งตึงเหมือนเดิม ไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบใดๆ นอกจากการเคียนเฉียบเย็นไร้รอยอารมณ์

"แล้วก็ไม่ใช่ของเจ้าค้าย 'ซินแอน' "

"ฮิ หัดมีอารมณ์ขันเสียบ้าง 'โทชินโอ' ถึงแม้ข้าจะคิดเกินเลยไปบ้างแต่ข้าก็ยังซื่อสัตย์เสมอ ไม่ต้องห่วง" ใบหน้าสวยยิ้มกริ่มให้เพื่อนปีศาจ หากแต่เขากลับมองเธอด้วยหางตา ก่อนค่อยๆ ย่อกายลงป็นิ่งคุกเข่าข้างหนึ่ง ใช้สองนิ้วสัมผัสผิวกิน ไม่นานก็รับรู้ได้ถึงบางอย่างที่ยังค้างคาบนลานโล่งที่เคยเป็นภูเขาใหญ่

"พลังของท่านกินเห็นชืออ่อนลงจนน่าสงสัย" โทชินโอกล่าว ดวงตาสีฟ้าพุ่งฉายแววไม่สบอารมณ์

แต่ปีศาจสาวกลับเบิกนัยน์ตากว้างอย่างตื่นตะลึง มุมปากยกสูงขึ้นโดยไม่อาจห้าม

"งั้นท่านกินเห็นซิของข้าก็อยู่ในร่างนั้นนะสิ!" เธอร้องขึ้นด้วยประกายตาวาววับ พลางว่าต่อ ใบหน้าเคลิบเคลิ้ม "งั้นสงสัยข้าต้องหาท่านให้เจอไวๆ ซะแล้ว ไม่ง่ายเลยที่จะได้เห็นท่านอยู่ในร่างน่ารักนั้น"

"น่ารำคาญ คิดว่าเป็นเรื่องตลกโง่งที่ท่านอำนาจลดลง" โทชินโอว่าเสียงห้วนอย่างคุณัน แข็งกระด้าง จนปีศาจสาวต้องหยุดแสดงท่าทางลึกลับ และเปลี่ยนเป็นส่งรอยยิ้มยั่วสวาทให้ร่างสูงใหญ่ แม้เขาจะไม่สนใจเลยก็ตาม ข้ายังก้มไปหรีตคามองพื้นใต้ร่างเพื่อหาร่องรอยสำคัญในการไปให้ถึงนายเหนือหัวของตน

ทว่าร่องรอยที่ควรมีแค่สัมผัสจากเจ้าแห่งปีศาจ กลับมีบางอย่างปะปนมาจนเขาต้องว่าขึ้นมาใหม่

"มันมีกลิ่นอย่างอื่นปนมาด้วย"

ซินแอนฆวมวคิ้วขึ้นนึกกับคำพูดของเพื่อนปีศาจ "กลิ่นอะไรของเจ้ากัน"

นัยน์คาสีฟ้าพุ่งยิงคู่ม้าวาวจนแทบเหมือนหมอกควัน ขณะกล่าว
เนิบนาบ

"กลิ่นน่ายะแหยง อย่างเช่น...พวกไซเคนโย"

31

มากระ งาเอซี

"ฉันไม่รับงานนี้"

คำปฏิเสธชัดเจนในห้องพักผู้อำนวยการที่คู่สบายตาพร้อมด้วยเครื่องร้อนหลายสิบเครื่องเป็นพยานรับรู้นั้น ทำให้ชายแก่ร่างอ้วนที่นั่งอยู่บนโซฟาเลิกคิ้วขึ้นทันที

"ทำไมล่ะโซเคนโยคุง ปกติเธอไม่เคยปฏิเสธนี่" เขาเหยิบกายเข้าหาคนที่นั่งอยู่อีกฝั่งมากขึ้นอย่างต้องการคำตอบ

ซึ่งเด็กสาวเรื้อนผมสีน้ำตาลเพียงทึ่งตัวกับเบาะนุ่มพลาจคอบสีหน้าเฉยชา

"ทุกอย่างมีครั้งแรกเสมอ"

"โซเคนโยคุง" ผอ.โยโคเน้นเสียงจริงจัง ทว่าก็ยังมียิ้มมุมมวนเพื่อเตือนการตอบไม่ตรงคำถามของเธอ

และนั่นทำให้เลนยะเบือนดวงตาสีน้ำเงินหลังกรอบแว่นไปด้านหนึ่ง เลี่ยงการสบตาอีกฝ่าย ก่อนเอ่ยขึ้นเรียบไม่มีความกระตือรือร้นใดๆ

"ไม่รับก็คือไม่รับ เคยบอกแล้วว่างานบางงานต้องพิจารณาด้วยว่าอยากทำหรือไม่อยากทำ"

"เรายังไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่ามันเป็นอะไรกันแน่...ศึกเก่าถูกทิ้งมานานแล้ว คงมีพวกดวงวิญญาณ จิตมุ้งร้าย หรืออะไรก็แล้วแต่ที่สะสมจนทำให้เกิดปัญหาแบบ..."

"ฉันพูดคำไหนคำนั้น"

เลนยะดักคอเจ้าของโรงเรียนเอกชนโยโคเค็คขาคนเขาเซงักไปชั่วครู่ ไม่นานก็ทอคอนใจยาว หนักใจกับหมอมือประจำโรงเรียนที่เกิดคือไม่ยอมรับงานเสียเฉยๆ

"ฉันก็ไม่รู้ว่าเธอมีปัญหาอะไรหรอกนะ" ชายแก่เปรยเสียงอ่อนลง "แต่มีเด็กนักเรียนของฉันคนหนึ่งถูกเล่นงานและตอนนี้ยังไม่ฟื้นอยู่ในโรงพยาบาล"

"แล้วเด็กนั้นไปทำอะไรในศึกเรียนเก่าที่เลิกใช้เป็นที่ลับปีแล้ว นอกจากหาเรื่องเล่นพิเรนทร์ล่ะ...สมควรโดนแล้วถ้าหาเรื่องเอง" เธอว่าพร้อมสะบัดมือที่หนึ่ง ปฏิเสธการรับรู้ปัญหานี้

"อาจใช้ที่พวกเขาเข้าไปเพื่อการเล่นสนุก และควรมีบทลงโทษ แต่มันก็ควรเป็นบทลงโทษที่นักเรียนทั่วไปควรได้รับ พักการเรียน เก็บขยะ หลังเลิกเรียน หรือช่วยกิจกรรมชมรมที่สมาชิกขาด ไม่ใช่การหลับและไม่นอนขึ้นมาอีกเลย" คนเป็นผู้อำนวยการพยายามเน้นย้ำถึงความสำคัญของเรื่องนี้ ก่อนสูดหายใจลึกเพื่อว่าขึ้นใหม่ซ้ำๆ

"ขอร้องโซเคนโยคุง ฉันไม่อยากให้เรื่องแบบครั้งที่แล้วเกิดขึ้นอีก...ถึงครั้งนี้จะไม่ร้ายแรงเท่าและฉันขออย่าให้มันร้ายแรงเท่านั้นอีก แต่ช่วงหลังๆ มานี้จะไรหลายๆ อย่างในโรงเรียนมันแย่งลง ไม่ใช่แค่การถูกลอกหรือเจ็บตัวเล็กๆ น้อยๆ อีกแล้ว แต่เป็นเรื่องที่อันตรายถึงชีวิต...เล็กๆ ของฉันกำลังตกอยู่ในอันตราย โซเคนโยคุง"

เลนยะค่อยๆ กลอกดวงตากลับไปมองเจ้าของโรงเรียนแล้วต้องพบกับสีหน้าที่คาดไว้ไม่ผิด...กังวล กลัคลุ้ม และอ้อนวอน

"ลองจ้างไอ้ท่ามากคูสิ มันก็เป็นโซเคนโยเหมือนกัน คงยินดีช่วย แต่แนะนำว่าอย่าเล่ารายละเอียดแบบนี้หรือไม่ก็โกหกซะ ไม่งั้นมันก็อาจ

ไม่รับเหมือนกัน" เธอเสนอความคิดแบบตัดปัญหาแค่นั้น ก่อนลุกขึ้นเตรียมเดินออกไปอย่างไม่คิดโยคี แต่ก่อนเด็กสาวจะได้ก้าวไปผลึกประตูไม้บานใหญ่ เสียงจาก ผอ.โยโคก็ดังไล่หลังขึ้นอีก

"เพราะกลัวว่าอาจเป็น 'มากูระ งาเอชิ' สินะ"

ดวงตาสีน้ำเงินหมุนไปปรายมองชายชราช้าๆ แล้วเว้นช่องว่างชั่วอึดใจจนบรรยากาศสบายๆ ในห้องพักผู้อำนวยการหนักอึ้ง ก่อนเธอจะถามขึ้นใหม่ เสียงนึ่งเรียบจนจับอารมณ์ไม่ได้

"อยากจะพูดอะไร"

ครั้งนี้ ผอ.โยโคยิ้มน้อยๆ ที่มุมปากพร้อมยกขาขึ้นมาจับ กลับมามีท่าทางเป็นต่อและใจเย็นผัดกับเมื่อครู่

"ทั้งเธอทั้งชานาคะต่างก็มีอดีตที่เจ็บปวด การที่จะเจอกับปีศาจประเภทนั้น...กลัวว่าจิตใจจะเข้มแข็งไม่พอใช่ไหม"

หมอผีสาวหรีตตามองคนที่ปรามาสเธออยู่เสี้ยววินาที แต่แทนที่จะรู้สึกเป็นเคียดเป็นร้อน เธอกลับหัวเราะในลำคออย่างเยือกเย็นและส่ายหัวอย่างชินชา

"นั่นเป็นมุกหลอกล่อที่ดีที่สุดแล้วใช่ไหม ไอ้การพยายามพูดคุยช่วยอารมณ์เนี่ย เพราะมันโคตรเก่าเลย ฉันทใช้มุกนี้มาตั้งแต่ห้าขวบ" เธอถามอย่างดูถูก "ฉันยอมรับว่าตัวเองค่อนข้างใจร้อนและไม่ชอบให้ใครมาสบประมาท แต่ฉันก็ยังงไม่พอที่จะโดนแหย่หนักหน่อยแล้ววิ่งแจ้นไปฝังตัวเองทั้งเป็นหรอกระ...ไม่รับก็คือไม่รับ ยืนคำขาดเลย"

ใบหน้าอ้วนกลมเล็กคิ้วขึ้นสูงกับการโต้ตอบจากเลนยะ ก่อนอุทานแปลกใจด้วยเสียงกลั้วหัวเราะอารมณ์ดี

"โห้! มุกเก่าแล้วหรอเนี่ย"

เขาวางถ้วยชาลงและกลับมาจัดท่าทางสบายๆ ของคนให้เป็นนั่งไขว่ห้างหลังตรง คุณเป็นจริงเป็นจังแต่กลับเหมือนเด็กเล็กๆ ที่กำลังล้อเลียนท่าทางของผู้ใหญ่มากกว่า และว่าขึ้นใหม่ด้วยรอยยิ้มบางๆ ว่า

"งั้นเอาเป็นมุกว่าในอาคารเรียนเก่าอาจมี 'คัมภีร์อะโคอิโตะ' ที่

หาได้ยากอยู่ เธอน่าจะลองไปหาคุณนะ"

คราวนี้เลนยะศวัตค์หน้าหันมองผู้ว่าจ้างของตนทันใดกับคำว่าคัมภีร์อะโคอิโตะ ที่สะกดหูเข้าเต็มๆ กระนั้นก็ยังแค่เกริ่นหยั่งเชิง

"แล้วไอ้คัมภีร์บ้าบอมันมาเกี่ยวข้องกับฉัน"

ชายชราขมก้วงขำขึ้น บนใบหน้าที่ควรดูใจดีเสมอเวลานี้กลับมีแววเจ้าเล่ห์เล็กๆ แฝงอยู่

"เห็นเมื่อสองเดือนก่อนเธอไปป่ากักปีศาจแล้วทำคัมภีร์อะโคอิโตะหาย เลยได้ของดีมากๆ กลับมาไว้ดูเล่นที่บ้าน แต่ช่างเถอะ ถ้าเป็นของที่ช่วยให้เจริญหูเจริญตา ไม่อยากให้ใครหรือส่งคืน ฉันก็ไม่ว่า เป็นฉันถ้าได้ของดีขนาดนั้นมาไว้กับตัวละก็ คัมภีร์ก็คัมภีร์สิ กลายเป็นแค่ขยะนั่นแหละ"

"ไอ้ของดีมากๆ น่าเก็บไว้เจริญหูเจริญตาที่ว่ามันอะไร ไปรู้มาจากไหน!" หมอผีที่คิดว่าจะเก็บอารมณ์หาทางต่อรองอย่างหนึ่งสงบถึงกับหลุดคำรามถาม เมื่อเจอคำพูดยั่วยุ่น่าละอายนั้น

ไม่คิดว่าตาแก่ตรงหน้าจะรู้เรื่องสุนัขป่าหनु่มได้ แคมคูท่าแล้วเขาน่าจะเคยเห็นหน้าไอ้ลูกหมาของเธอแล้วชะด้วย ไม้จันไม่มีทางออกปากได้ขนาดนี้แน่

แต่ปัญหาคือชายแก่ตัวแสบไปรู้มาจากไหน!

เจ้าทาโร่ เจ้าโยชิฮาระ ไอ้ท่ามาก หรือยัยผีท่านหญิงนาซึนั้น!...แต่จะให้คิด ทั้งทาโร่และโยชิฮาระคงไม่มีทางปุกความลับนี้ของเธอ ถ้าเป็นไอ้ท่ามากกับยัยฮิตเลอร์นั้นก็ไม่น่า แต่ไปบอกเมื่อไร เพื่ออะไรละ!

เลนยะชินใช้ความคิดอย่างหัวเสียไปครู่ใหญ่ ซึ่งเมื่อได้สงบใจทบทวนดีๆ แล้วก็พบว่า ถึงผู้ว่าจ้างของเธอจะรู้เรื่องสุนัขป่าหनु่ม มันก็ไม่เกี่ยวกับการรับงานครั้งนี้เลย เพราะเธอเชื่อว่าไอ้คัมภีร์อะโคอิโตะที่คนตรงหน้ายกมาสมอ้างไม่มีทางมีอยู่จริงในอาคารเรียนเก่านั้นแน่ๆ ซึ่งมันทำให้เธอตัดสินใจพุดขึ้นใหม่ได้อีกครั้ง

"นั่นก็ไม่ได้เปลี่ยนการตัดสินใจของฉันได้หรอกนะ"

ร่างอ้วนยักษ์ไหล่นิดและพยักหน้าทีหนึ่ง

"ก็ใช่ แต่ถ้าเพิ่มเงื่อนไข่อีกหน่อย เช่นว่าฉันจะบอกโยคุงเรื่องนี้"

"ใครคือโยคุง" เสนาะขมวดคิ้วถามกลับรวดเร็วเมื่อเจอชื่อที่ฟังขำคหุ
ขณะชายแก่ตอบอย่างเป็นธรรมชาติว่า

"อึเคคะ โยรุจิเมะ"

เรียกว่าโยคุงนี่นะ เป็นเด็กประณมรีง... เสนาะทำหน้าที่เหยเมื่อ
รู้ว่าโยคุงที่ว่าเป็นใคร

และนั่นเหมือนเป็นโอกาสให้ ผอ.โยโคกล่าวต่อสิ่งที่ค้างคาไว้

"ก็ถ้าให้ฉันเดา การที่โซเคนโยคุงไม่บอกเรื่องนี้กับใคร แสดงว่า
จงใจเก็บมันเป็นความลับใช่ไหมล่ะ ฉันก็เลยสงสัยว่าถ้าฉันจะเอาเรื่องนี้
ไปบอกโยคุงละก็ มันจะเป็นยังไงกันนะ" เหมือนพูดกับตัวเอง แต่กลับเว้น
คำ ปรายตามองอีกฝ่ายแล้วถามด้วยรอยยิ้มขำๆ คล้ายไม่จริงจัง "เธอ
คิดว่าโยคุงจะขอทบทวนเรื่องค่าจ้างที่เคยจ่ายเธอไปเป็นล้านใหม่อีกรอบ
ไหม เพราะเธอทำงานไม่เสรีจดี มันก็เท่ากับโกงค่าจ้างโยคุง แถมยังเอา
ของสำคัญมากๆ ไปจากปากกปีศาจด้วย"

คาแก่่มากเล่า... เธอคงไม่คิดกับใครแบบนี้ง่ายๆ เพราะส่วนใหญ่
คนที่เล่นสกปรกมักจะเป็นเธอเสียเอง แต่สำหรับโยโค มิโนะคนนี้แล้ว
เธอคงต้องยอมรับอย่างเลี่ยงไม่ได้ เพราะเห็นหน้าคาใจดี นิสัยเหมือนเด็ก
คล้ายคนเรื่อยเปื่อย แต่เขากลับฉลาดหลักแหลม และมีเล่ห์เหลี่ยม
แพรวพราวอย่างน่ากลัว

ซึ่งแน่นอนว่ารับมือยากกว่าโยรุจิเมะหลายเท่า ข้าเขายังเป็นหนึ่งใน
ในคนที่มืออิทธิพลมากที่สุดคนในแวดวงการศึกษา เส้นสายมากมายหลายค่าน
อาจเรียกได้ว่าเป็นหนึ่งในคนที่มีอำนาจเบื้องหลังของญี่ปุ่นเลยทีเดียว นั่น
ทำให้คิดได้ว่าคงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีหูตาสืบประกบ รู้เรื่องต่างๆ ได้
ง่ายคายน... แม้แต่เรื่องของเธอ

ถ้าให้มองตามหลัก เขากลับจ้างคนอย่างเธอไว้ใช้งาน มันก็ไม่
แปลกที่จะต้องมีวิธีรับมือกับคนอย่างเธอไว้เช่นกัน... และใช่ ครั้งนี้เขาต้อง

เธอจนมุมได้จริงๆ เสียด้วย

"ไปหาคนเพิ่มให้ฉันอีกคน งานนี้ฉันต้องใช้เหยื่อมากกว่าหนึ่ง แล้ว ก็เพิ่มสองเท่า...ค่าจ้างสองเท่าเลย ไม่รวมค่าอุปกรณ์สำหรับงานนี้ เพราะ ครั้งนี้ลุงต้องจ่าย" เสนยะทิ้งท้ายแค่นั้นหลังยื่นเสบียงไปพักใหญ่ และก้าว ออกไปจากห้อง ไม่รอฟังการต่อรองหรือเปิดโอกาสให้คนสูงวัยกว่าหาเรื่อง มาตักเตือนใจเธอได้

ผอ.โยโคมองตามเสนยะหลังได้ยินคำสั่ง และเพียงโคลงศีรษะ นิดหน่อย พลังว้ายิ้มๆ อย่างไม่คิดมาก

"โอเค"

อาคารเรียนเก่าที่อยู่ด้านหลังสุดติดกับสวน คือตึกแรกที่สร้างขึ้น

เมื่อเริ่มก่อตั้งโรงเรียนโยโค มันเหมือนอนุสรณ์สำหรับศิษย์เก่ารุ่นก่อตั้ง ทว่าก็เป็นส่วนแรกที่เริ่มเกิดปัญหาก่อนจุดอื่น และหนักข้อขึ้นเรื่อยๆ จน ต้องย้ายนักเรียนปีหนึ่งทั้งหมดไปรวมกับเด็กปีสองที่ตึกใหม่ หยุคใช้ตึก แรกไปทั้งที่ไม่มีอะไรทรูคโทรม

ปัญหาเริ่มขึ้นจากเรื่องของเด็กคนหนึ่ง ที่หายสาบสูญไปในอาคาร

ไม่มีใครรู้ว่าเขาหายไปไหน มีเพียงเรื่องเล่าที่ว่าวันหนึ่งมีเด็ก นักเรียนชายชั้นปีหนึ่ง ห้อง B ใช้เวลาหลังเลิกเรียนแ่งโกะกับเพื่อนสนิท ในห้องเรียนที่ไม่มีใครอยู่แล้ว ทว่าเพียงเพื่อนของเขาเดินไปชะโงกหน้าต่าง นอกห้องเพราะได้ยินเสียงเรียกที่แว่วในยามเย็น และหมุนหน้ากลับมาอีก ครั้ง นักเรียนชายคนนั้นก็หายไปแล้ว...ภายในเวลาไม่กี่วินาที เพียงเพื่อน ของเขาหมุนสายตาไปทางอื่น เขาก็หายไปจากตรงนั้น...หายไปราวกับ อยู่ๆ ก็กลายเป็นอากาศธาตุ

ไม่มีใครได้พบหรือเห็นเขาอีกเลย ทิ้งไว้เพียงกระเป๋านักเรียนและ เสื้อีตัวนอกที่พาดไว้บนเก้าอี้

และนั่นคือการถูกลักซ่อนครั้งแรกในโรงเรียนโยโค

แต่ที่ยังไม่หุ้มนั้นทิ้งเพราะ ผอ.โยโคเชื่อว่านักเรียนคนนั้นยังอยู่ใน

อาคารเรียนแห่งนี้ และมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่ง

แน่นอนว่าถึงมันจะพังจี่ง่า แต่สำหรับเจ้าของโรงเรียนที่สร้างสถานศึกษาเพื่อนักเรียนด้วยชีวิตและจิตวิญญาณ ก็ยังเฝ้าคอยลูกศิษย์ที่หายสาบสูญคนนั้นให้กลับมาสักวันหนึ่ง แม้มันจะเนิ่นนานกว่าสามสิบปีแล้วก็ตาม อาคารเรียนนี้จึงยังคงอยู่เป็นทั้งที่ระลึกให้แก่ผู้ที่ไม่มีวันกลับมา และเป็นความหวังหนึ่งเดียวสำหรับคนที่ยังเฝ้าคอย

แต่นั้นก็ไม่ใช่วิญหาของเธอในเวลานี้ เจ้าเด็กที่หายสาบสูญนั้นจะเป็นหรือตายอยู่ในอาคารหรือไม่ ไม่ใช่ธุระงการอะไรของหอมืออย่างเธอ เพราะแค่เห็นตัวคึกเก๋ๆ สองชั้นที่แยกเป็นเอกเทศห่างจากตัวโรงเรียนหลัก เธอก็หน้าเบ้ขยาคมันแล้ว

"ไม่เข้าไปงั้นหรือ" ทาโร่สะกิดเมื่อเห็นหอมือมองนึ่งค้ำยังอาคารเก่า และไม่มีทีท่าว่าจะขยับไปไหนแม้แต่ก้าวเดียว

"กำลังตั้งสมาธิอยู่นี่ไง" เลนยะตอบเสียงทุ้มอย่างไม่สบอารมณ์ พลังสุดลมเข้าเต็มปอด และปล่อยออกยาว เชื่องช้า หลังได้รับงานที่ไม่อยากรับจาก ผอ.โยโค คินนี่เธอก็รีบมาจัดการธุระให้เสร็จสิ้นทันที

แต่ก็อย่างที่บอก มันเป็นงานที่เธอไม่ยอมรับแต่แรก ฉะนั้นจึงเป็นเรื่องยากที่เธอจะเริ่มลงมือจัดการ

แต่จะว่าไปช่วงนี้งานในโรงเรียนโยโคชักมาถี่กว่าปกติ ตั้งแต่เรื่องของกาฝากยักษ์แล้ว ไม่ปล่อยให้เธอว่างสี่บเรื่องเจ้าชายหนุ่มปริศนา อดีตแฟนของทาคาโน่ ยูกิ ต่อเลย...

"ทำอะไรนะ"

เป็นอีกครั้งที่วิญญาณเด็กชายต้องทักด้วยสีหน้ายุ่ง ขัดความคิดมากมายในหัวอีกฝ่าย เมื่อเห็นว่าเด็กสาวร่างสูงลुकนึ่งสลบไปมา ขณะนับหนึ่งสองตามจ้งหะไปค้วยอย่างจริงจ้งมุ้งมัน

"วอร์มร่างกายก่อนออกปฏิบัติงาน" เลนยะตอบซัดเจน

"นั่นเธอ...ออกกำลังกายหรือ" ทาโร่ส่ำทับค้วยสีหน้าอึ้งค้ำ มินงกับพฤติกรรมประหลาดของยัยหอมือคองหน้า แมแต่วิญญาณซามูไรหนุ่ม

ยังอ้าปากค้างน้อยๆ จับจ้องการกระทำของเด็กสาวคนสำคัญ

ซึ่งหลังจากลुकนั่งอยู่อีกพักใหญ่ เล่นโยกก็เปลี่ยนท่าเป็นทิ้งตัวเหยียดยาว คว่ำหน้าลงพื้นหญ้า แล้วใช้แขนสองข้างยันพื้นก่อนหันหน้ามายังพวกเขาพร้อมบอกเสียงดังด้วยสีหน้ามุ่งมั่นเกินพอดีไม่เปลี่ยน

"ต่อไปวิดพื้นเอา! ไอ้ลูกหมาวันนี้ฉันยอมให้แกมานั่งบนหลังเพื่อช่วยถ่วงเพิ่มน้ำหนักเลยเฮ้อ!"

"ใครเขาจะไปเอาด้วยกันกับเธอเล่า" ทาโร่ประท้วงแทนสุนัขป่าหนุ่มแทบตันที จะบ้าตายกับขยับเด็กผู้หญิงตรงหน้า สถิติคงปลิวหายไปแล้วรีไรงานนี้มันยากขนาดนั้นเลยหรือถึงได้ออกอาการเสียจริตขนาดนี้!

ขณะร่างสูงสง่าที่ถูกชวนเป็นเครื่องเพิ่มน้ำหนักถึงกับเบือนหน้าหนีลอบถอนใจและเหมือนจะป็นหน้าไม่ถูก ไม่รู้ว่าควรอายแทนเธอดีไหมที่กล้าบอกให้เขาทำเรื่องประหลาดแบบนี้

"จะ...ใจเย็นๆ ขอรับท่านเลนยะ ข้าเชื่อว่ายังไงท่านก็ผ่านงานนี้ได้แน่ๆ ขอรับ" โยชิฮาระรีบลอยวนรอบคนที่กำลังวิดพื้นอย่างว่าุ่นไม่แพ้กัน พร้อมพยายามให้กำลังใจและควบคุมสติเธอไปด้วย

ซึ่งได้คำตอบจากเลนยะเป็นเสียงคำรามปนหอบว่า

"รู้แล้ว...หา!?"

ต้องร้องอุทาน เมื่ออยู่ๆ ร่างทั้งร่างถูกซ้อนใต้แขนให้กลับมายืนอย่างง่ายดาย ข้าเจ้าของมือแข็งแรงที่ดึงตัวเธอลุกขึ้นจากพื้นยังก้าวร้าวไปยังอาคารสองชั้นตรงหน้า และเพียงหมุนเสี้ยวหน้าคมมากล่าวนิ่งเย็น

"รีบจัดการซะ ข้าไม่อยากเสียเวลา"

การเป็นฝ่ายถูกสั่งแทนทำให้เลนยะชักสีหน้าไม่สบอารมณ์ใส่แผ่นหลังกว้าง แต่กลับไม่คิดโวยแฉงอะไรเช่นที่ผ่านมา...เพราะถ้ายิ่งพูดยิ่งไอ้สิ่งที่พยายามปิดไว้มันอาจหลุดพรวดออกมาได้ และเธอยังไม่คิดเปลี่ยนแผนที่ตั้งใจไว้กับตัวเองตอนนี้

"เออ...งั้นเคียวแกก็ได้รู้แล้วว่าอยากเสียเวลาหรือไม่อยาก" หมอผีสาวพึมพำกับตัวเองอย่างเจ้าเล่ห์ พลางคว่ำกระเป๋่าไปแล้วหันมาตั้งสองผี

"แกสองคนรออยู่ที่นี้ เข้าไปก็เป็นตัวถ่วงเปล่าๆ...อีกอย่างฉันอยากให้พวกแกอยู่เฝ้าที่หน้าศึกไว้"

โยชิซาระกับทาโรมองหน้ากันอย่างงุนงงเล็กน้อยที่ครั้งนี่ถูกสั่งให้คอย โดยเฉพาะการถูกสั่งให้เฝ้าอยู่หน้าศึกเมื่อพวกเขาไม่รู้ว่าควรจะเฝ้าอะไรที่นั่นแน่

เลนยะใช้บุญแถมที่ได้จาก ผอ.โยโคไซเปิดประตูอาคาร และต้องใช้แรงอีกเล็กน้อยในการเลื่อนเปิดประตูฝืดๆ เก่าๆ ออก ถึงเข้ามาในตัวศึกได้

และแค่ก้าวผ่านประตู เลนยะกับกินเท็นชิก็รับรู้ถึงอายนบรยากาศแยๆ ได้ชัดเจน มันแทบไม่ต่างจากการอยู่ในอาคารเรียนหลักตอนกลางคืนและอาจหนักหน่วงกว่าเมื่อทุกอย่างในนี้ให้ความรู้สึกไม่น่าไว้วางใจ ทุกเงามืดคล้ายเคลื่อนไหวได้เอง ปั่นป่วน มีคทึบ มีแค่กลิ่นอับของฝุ่นชวนพะอืดพะอมและให้ความรู้สึกอึดอัด

"งั้นแยกกันตรงนี้"

กินเท็นชิก็มไปมองเด็กสาวทันใดพร้อมขมวดคิ้วเร็วเข้ม

"แยกกันงั้นหรือ" เสียงทุ้มลึกย่ำเหมือนไม่มั่นใจว่าคำพูดของเธอหมายความว่ายังไง

"ก็ฉันถนัดทำงานคนเดียว อีกอย่างแยกกันทำมันเสร็จเร็วกว่าตกลงแกชิ้นหนึ่งส่วนฉันชิ้นสอง จบแค่นั้น" เลนยะสั่งโดยไม่มองหน้ากินเท็นชิแม้แต่น้อย แล้วหมุนตัววิ่งออกไปตามทางที่ตัวเองบอกทันที ไม่รอคำทักท้วงใดๆ จากผู้ร่วมงานอีกคน

กินเท็นชิหรือตามองตามเลนยะที่หายลับไปอย่างรวดเร็ว แล้วรู้สึกสังหรณ์แปลกๆ กับแผ่นหลังนั้น

วันนี้เลนยะไม่เล่ารายละเอียดของงานเลยแม้แต่นิดเดียว แค่อกลับมาบ้านด้วยสีหน้าเครียด คว่ากระเป่าเป้ บอกว่ามีงาน

ซึ่งเพราะนิสัยของเจ้าหล่อนที่ชอบบลงมือทำก่อนพูดและบางครั้ง

ไม่ยอมบอกข้อมูลอะไรเลยจนถึงเวลา เขาจึงไม่สะกิดใจสงสัย จนกระทั่ง เธอมาออกอาการพิลึกอยู่หน้าศึก และให้แยกกันทำงานเมื่อถึงเริ่มเกิด ข้อกังขา

เพราะปกติแทบไม่เคยที่เธอออกปากให้แยกกัน ออกจะคอยบังคับ ให้เขาอยู่ติดตัวเสมอ เพื่อให้ทำหน้าที่เป็นโลให้ ซ้ำถึงเลนยะจะปากเสีย พุคะอะไรไม่ค่อยคิดและนิสัยแยในหลายๆ ด้าน แต่เธอไม่ใช่พวกอวดเก่ง อะไรที่เสี่ยงไม่คุ้มหรือคุ้มเกินไป เลนยะจะปฏิเสธหรือหาตัวช่วยทันที เธอ รับงานโดยคิดรอบคอบเสมอ ไม่งั้นคงไม่มีงานที่มาทางจดหมายและถูก เธอโละทิ้งไม่ทำเกินกว่าครึ่งแบบนั้น

คั้งนั้นมันน่าสงสัยที่วันนี้เธอมีท่าทางกังวลกับงานมาก แต่กลับ คัดสินใจให้แยกกันไปคนละทาง แถมด้วยท่าทางเร่งรีบอีก

สองผีลอยเยียบรอเลนยะกับกินเห็นซื่ออย่างใจจกใจจ่อ โดยเฉพาะ

โยชิฮาระที่คุ้งกังวลมากเป็นพิเศษ

"วันนี้มันจะมีวิญญาณร้ายหรือปีศาจยังไงหรือครับ เลนยะถึง คุแปลๆ แบบนั้น" ทาโรอูดถามไม่ได้เมื่อเจอสีหน้าแยๆ ของวิญญาณ ดวงใหญ่กว่าข้างตัว

วันนี้เขาไม่ได้ตามเลนยะไปห้อง ผอ. ค้วย ซึ่งจริงๆ คั้งแต่หลังเรื่อง ของยูกิที่กลายเป็นยักษ์ เลนยะก็ไม่ค่อยให้เขาตามไปฟังเรื่องงานของเธอ กับชายแก่เจ้าของโรงเรียน ไม่รู้ว่าเพราะอะไร หรือเกี่ยวกับกล่องไม้ ใปใหญ่ที่ ผอ. โยโคเคะหยิบออกมาเมื่อวันนั้น แล้วทำให้เลนยะต้องไล่เขา ออกจากห้องรีเปล่าก็ไม่แน่ใจ

โยชิฮาระเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งกับคำถาม ก่อนผ่อนลมหายใจยาว ระบายความอัดอั้น

"ก็ถ้าให้เคาะข้าคิดว่าอาจจะ เป็น 'มาถูระ งาเอชิ' นะขอรับ... อากา ร่า่านเลนยะบอกเลยว่าต้องใช่"

"มันคืออะไรหรือครับ ร้ายกาจมากเลยหรือ" ผีน้อยทำตาโต

"มากุระ งาเอชิ หรือปีศาจกลับหมอน เป็นแค่ปีศาจชั้นต่ำเกาะกินกับมนุษย์ ไม่มีฤทธิ์อะไรมากหรือฆ่าใครได้ง่ายๆ...เพียงแต่ความสามารถของมันอาจจะเรียกได้ว่ายุ่งยากและทำร้ายจิตใจพอสมควร ท่านเลนยะเลยมักเลี่ยงงานที่มีโอกาสเป็นปีศาจคนนี่มาตลอด"

"แล้วมันเป็นยังไงครับ"

"ถ้าวันหนึ่งท่านตื่นขึ้นมาแล้วรู้สึกว่ามีค้อนเคຍบ้านที่ตัวเองอยู่ ทุกอย่างรอบตัวคุณเปลี่ยนไปแต่อธิบายไม่ถูกว่าคืออะไรที่เปลี่ยน และชีวิตท่านมีแต่เรื่องแย่ๆ สิ้นหวัง นั่นแสดงว่าท่านถูกปีศาจคนนี่ดึงมาอีกมิติขณะที่กำลังหลับ หรือให้อธิบายก็คือการทำให้เกิดฝันร้ายที่เหมือนจริงยิ่งกว่าจริง ถ้าโชคดีท่านอาจหาทางตื่นจากฝันนั้นได้ แต่ถ้าไม่ก็อาจถูกชักนำไปสู่มิติแห่งความตายได้"

ทาโรรู้สึกขนลุกนึ้ๆ และผลอ้อปากค้างเล็กน้อยกับสิ่งที่ได้ยิน โดยเฉพาะเมื่อได้ยินคำว่า 'ตาย' ขณะวิญญาณขามูโรหนุ่มก็กล่าวต่อด้วยสีหน้าลึกลับยิ่งกว่าเดิมว่า

"แต่ในกรณีของท่านเลนยะและท่านกินเท็นชินั้น ต่างก็มีอดีตที่ไม่อยากนึกถึงอยู่ ซึ่งข้ากลัวว่าแทนที่ปีศาจคนนี่จะทำให้ไปยังอีกฝันที่สร้างให้สิ้นหวัง จะเปลี่ยนเป็นพาไปในฝันที่เป็นอดีตอันโหดร้าย สิ้นหวังยิ่งกว่าพวกนั้นแทนนะสิขอรับ"

"แบบนั้นมันอันตรายสุดๆ เลยไม่ใช่หรอครับ!" วิญญาณเด็กชายร้องขึ้นแทบจะทันทีที่ฟังจบ ท่าทางร้อนรนกว่าวิญญาณข้างตัวที่พอจะเคาทุกอย่างได้อยู่ก่อนแล้ว...ก็เลนยะนะแค่พูดถึงเรื่องอดีตนิดหน่อยยังเลือดขึ้นหน้า คุณตัวอย่างได้จากตอนที่สู้กับซานาคะซึ่งแทบได้ฆ่าคนตายจริงๆ ข้ายังเป็นญาติตัวเองด้วยแล้ว ลองนึกสิว่าหากเธอต้องไปเจอเหตุการณ์ในอดีตที่เหมือนจริงเข้าละก็...เขาไม่อยากคิดเลย

ซึ่งโยชิฮาระก็ทำได้แค่ให้ข้อสันนิษฐานในแง่บวกแบบไม่เต็มเสียงว่า

"ก็หวังว่าจะไม่เป็นอะไรมาก เพราะยังไงท่านกินเท็นซิกก็มีกระดิ่งนั้นอยู่..."

"เขาเรียกว่ากระดิ่งคุ้มภัย มีอำนาจในการปกป้องคุ้มครองผู้ที่ครอบครอง คล้ายสัญญาณเตือนภัย สามารถป้องกันอาคมทุกอย่างในโลกนี้ได้ เป็นสมบัติสำคัญชิ้นหนึ่งของพวกองเมียวจิ"

เสียงปริศนาที่ดังแทรกการสนทนาของทั้งสองผีทำให้พวกเขารีบหันกลับไปยังคันเสียง แล้วถึงพบวิญญาณแม่ทัพหญิงที่ยังมีท่าทางและกิริยาเย่อหยิ่ง ที่ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันทำให้เธอดูงามสง่าเหมาะกับตำแหน่งผู้นำทุกประการ แต่ใบหน้างามๆ ของเธอคงน่ามองกว่านี้หากยิ้มให้คนอื่นบ้าง นอกจากเด็กหนุ่มที่ชื่อ โซเคนโย ซานาคะ

และยังไม่ทันที่จะถามถึงทายาทโซเคนโยอีกคน เขาก็เดินเข้ามาหาสองผีอย่างรู้จังหวะพอดี

"ทำไมท่านซานาคะกับท่านหญิงอาเคเคะถึงมาที่นี่ล่ะขอรับ" โยชิฮาระมองอาคันตุกะทั้งสองอย่างแปลกใจ

"ความจริงก็ไม่ได้อยากมานักหรอก" ซานาคะว่าเสียงเหนื่อยหน่ายพร้อมทำสีหน้าปั่นยากแบบคนจำใจ และว่าขึ้นใหม่ "ผอ.โยโคบอกว่าคุณวอการเรียนเก่าๆมีของสำคัญที่อยากได้คืน...และคิดว่าฉันน่าจะอยากได้ด้วย"

"อะไรหรือขอรับ"

"คาบสั่นฟูคาโกะคาเกะ"

"ของท่านหญิงมายูริมีอยู่ที่นี้หรือขอรับ!" วิญญาณซามูไรเบิกตาสีอำพัน ร้องถามก่อนควัดหน้าไปมองยังอาคารเก่าที่ด้านหลังอีกครั้งอย่างไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน

"ผอ.โยโคบอกแบบนี้ เขาว่าเคยเก็บไว้ติดตัวในห้องทำงานเก่าที่นี่ แต่พอย้ายออก เขามัวแต่กังวลเรื่องที่เกิดเลยไม่ได้เอามันมาด้วยความจริงทิ้งของที่เคยใช้ไว้ในนั้นเกือบทุกอย่างเพราะกลัวว่าอาจมีอาถรรพ์ติดมากับของ...แต่ตอนนี้ก็กล้าจะเอามันคืนแล้ว เพราะมีพวกเราช่วยชำระล้างได้"

ผู้ที่ฟังขมวดคิ้ว สะกิดใจสงสัยบางอย่างเมื่อได้ทบทวนคาม

"แต่ทำไมท่านอยากได้อาสุรตนนั้นล่ะขอรับ"

"ท่านหญิงมายูริที่เป็นต้นตระกูลโยโคเคะเป็นหนึ่งในโซเคนโยคังนั้นหากอาสุรประจำตัวนางเป็นแค่ของตั้งโชว์และไม่มีประโยชน์อะไรกับโยโคแล้ว เราก็ควรเอามันกลับมาอยู่ในมือโซเคนโยเหมือนเดิม" ท่านหญิงอาเคเคะตอบคำถามครั้งนี้แทนชานาคะ

ทว่าข้อสงสัยบางอย่างของวิญญาณซามูไรหนุ่มกลับยังไม่จางลง เพราะมันน่าแปลกที่ ผอ.โยโคมาบอกเรื่องนี้กับชานาคะในวันที่เลนยะต้องมาทำงานให้เขาพอดี ซ้ำวันนี้เลนยะก็ออกอาการขยาคนอย่างรุนแรง และบอกให้เขากับทาโรเฝ้าข้างหน้าไว้ราวกับให้รออะไรสักอย่าง

ดวงตาสีอำพันที่เริ่มมีแววเคลือบแคลงนึกๆ เมื่อหมุนกลับไปมอง ยังคิดหลังเก่าอีกครั้ง ขณะเริ่มสงสัยว่าเด็กสาวคนสำคัญของเขาคงไม่ได้กำลังหา 'เครื่องมือ' สำหรับงานนี้เพิ่มอยู่หรอกระ

ร่างสูงใหญ่ของเจ้าปีศาจที่เดินผลมาอีกทางเริ่มสำรวจตัวอาคาร ที่ดูไม่ทรุดโทรมเท่าข้างนอก ซ้ายยังจัดได้ว่ายังใช้ได้คืออยู่ด้วยซ้ำ ถึงแม้พื้นอาคารจะมีฝุ่นจับหนาจนขาวโพลน และมีหยากไย่กับข้าวของผุพังที่ถูกทิ้งไว้ แต่สิ่งปลูกสร้างเช่นเสาหรือผนังอาคารแทบไม่มีร่องรอยความเสียหายให้เห็น

ทว่าการสำรวจต้องหยุดชะงัก ขณะใบหน้ารูปสลักหันไปมองห้องหนึ่งที่มีกลิ่นอายปีศาจคลั่งคลุ้งออกมา และนั่นทำให้เขาต้องค่อยๆ ก้าวไปหามัน

มือเรียวแข็งแรงเอื้อมไปเลื่อนประตูห้องอย่างระมัดระวัง
ครี๊ด!

ประตูที่กำลังถูกเลื่อนออกเล็กน้อยเปิดพรวดได้เองอย่างรุนแรง พร้อมสายลมและหมอกสีขาวพวยพุ่งออกมาจนกินเห็นชัดต้องยกแขนขึ้นกันใบหน้า ป้องกันแรงปะทะจากอากาศที่ผิดปกติ

รอบด้านที่เคยเป็นทางเดินของอาคารเรียงถูกหมอกหนากลับเป็น

สีขาวให้ไม่เห็นทางเดินข้างหน้า กินเห็นชีวิตคคาบยาวที่ข้างเอาจีน เตรียมพร้อมเปิดประสาทการรับรู้ทั้งหมด และยืนนิ่งเพื่อรอการปรากฏตัวของศัตรู

สัมผัสของเขานอกว่าศัตรูอยู่ใกล้ตัว ปงบอกได้ว่ามันไม่ใช่ปีศาจที่มีอำนาจมากมาย อาจะจัดได้ว่าเป็นพวกชั้นต่ำด้วยซ้ำไป ที่เหลือคือหาให้เจอว่ามันซ่อนอยู่ตรงไหน แล้วจงงานนี้ให้เร็วที่สุด

ทว่าแทนที่ศัตรูจะปรากฏตัว กลับกลายเป็นว่าหมอรอบกายจางลงเรื่อยๆ สถานที่ที่เคยเป็นทางเดินในอาคารกลับกลายเป็นต้นไม้สูงที่เบียดเสียดกันหนาแน่น แท้ที่เหยียบอยู่บนพื้นกระดานไม้เก่าๆ ถูกแทนที่ด้วยพื้นดินนุ่มๆ และเหนือศีรษะที่ควรเป็นเพดานสกรปรกกลับมีดวงจันทร์ปรากฏอยู่เด่นหรา ความอับทึบในตอนแรกก็ถูกสายลมอ่อนของยามราตรีพัดหอบไป

ซึ่งเมื่อได้สัมผัสทุกกลิ่น ได้ยินทุกสรรพเสียง และสัมผัสบรรยากาศรอบด้าน เจ้าปีศาจก็สามารถบอกได้ทันทีว่าสถานที่แห่งนี้คือ...

"ป่ากักปีศาจ?"

กินเห็นชิ่งกับยืนแข็งนิ่งไปชั่วอึดใจ ยามสถานที่ที่ตนยืนอยู่เปลี่ยนไปอย่างน่าพิศวง ไม่นานเขาก็เตือนตัวเองว่าสิ่งที่เผชิญอยู่เป็นเพียงภาพลวงตา

แน่นอนที่สุดว่าใช่!

เขาเริ่มจับคัมคาบในมือแน่นขึ้นเมื่อรู้สึกอีกครั้งว่ามีอะไรบางอย่างอยู่ด้านหลัง ซ่อนในละอองน้ำสีขาวที่เริ่มจางลงเรื่อยๆ

ดวงตาสีเทาคมกริบหรือลึกลับจับจ้องร่างนั้นไม่ละสายตา

แต่แล้วเมื่อหมอกทั้งหมดสลายไปจนสามารถเห็นผู้ที่อยู่เบื้องหน้าได้ เจ้าปีศาจกลับเบิกนัยน์ตาโพลงอย่างตกตะลึง

เพราะร่างที่คิดว่าเป็นศัตรูในตอนแรกกลับกลายเป็นหญิงสาวคนหนึ่ง ใบหูกลมโมโนจูนิอิโอะอะสีชมพูหวานลายดอกซากุระ แม้จะเปื้อนคราบดินและมีรอยฉีกขาดที่ชายหูคุดเป็นหลักฐานว่าเธอเดินฝ่าป่าที่บึ้นมา

คิ้วเท่า์เล็กๆ ที่เปลา่เปลือย แต่มันก็ยังคงสวยงามเมื่อสวมอยู่บนร่างกาย
แสนบอบบางนั้น เด็กสาวในกิโมโนชั้นสูงคือเจ้าของใบหน้ารูปไข่สวยหวาน
แม้จะเปรอะเปื้อนคราบน้ำตาล และพวงแก้มเนียนแดงก่ำ แต่เครื่องหน้า
ที่เหมาะสมเจาะในกรอบหน้าเล็กๆ ก็ยังคงงามสะกดตาไม่ต่างจากเทพธิดา
บนสวรรค์

และเหนืออื่นใด เด็กสาวในซุกกิโมโนหรูหรา กำลังจับจ้องมายังร่าง
สูงสง่าที่ยืนอยู่เบื้องหน้าด้วยแวตาสันไหว เออลั้นด้วยอารมณ์
โหยหาอย่างสุดหัวใจ และปรารถนาอย่างแรงกล้า

ไร้ข้อกังขา ไร้ความลังเล คงตากลมโคไต้แพขนตางอนยาวเต็ม
เปี่ยมด้วยความรัก บุษบาเทิดทูน หลงใหล และอ่อนนอน...อย่างสิ้นหวัง

แต่สุนัขป่าหนุ่มทำได้เพียงยืนอึ้งตะลึงซ็อกนิ่ง มองเด็กสาวตรงหน้า
เหมือนถูกสาป ลมหายใจขาดห้วง ความรู้สึกผิดบาปที่ตกตะกอนในใจ
ค่อยๆ คืบคลานออก และเหลือแค่เสียงที่แทบไม่สามารถหลุดออกมาจากคอ
ได้ว่า

"ท่านหญิง...ชายูยะ..."

ท่านหญิงยิ่งปล่อยสายน้ำตาให้ไหลอาบแก้มสองข้าง เมื่อชื่อของ
คนถูกเสียงทุ้มลึกเอื้อนเอ่ย ก่อนดลาคัวเข้าหาร่างสูงใหญ่ที่ยืนแข็งทื่อ
เหมือนโค่นแช่แข็ง อ้าแขนงอคร่างของเขาอย่างสิ้นความอาย และกักขัง
เขาไว้ด้วยแขนเล็กเรียวที่แทบไม่มีกำลัง แต่ทำให้เจ้าปีศาจผู้ยิ่งใหญ่
ไม่อาจขยับตัวไปไหนได้

"เจ้า...ตายไป...แล้ว" เป็นอีกประโยคที่สุนัขป่าหนุ่มครางออกมาได้
และเหมือนเตือนสติคนมากกว่ารำพึงรำพันถึงอีกฝ่าย...ตอกย้ำว่านี่ไม่ใช่
ความจริง

"ท่านกินเห็นซิ...ข้าอยากพบท่านเหลือเกิน" ท่านหญิงชายูยะรำพึง
รำพันด้วยเสียงสั้นเครือ ไม่ได้สนใจฟังสิ่งที่เขาเอ่ย และใช้แขนเล็กๆ
สองข้างกระชับร่างของคนตัวใหญ่กว่าแน่นขึ้น รวากับกลัวว่าคนตรงหน้า
จะหายตัวไปหากเธอปล่อยมือจากเขา

กินเทียนชิตทำได้แค้นมองคนที่ชอบอยู่ตรงอก ทำอะไรไม่ถูก จับคัน
ชนปลายไม่ได้ ทุกอย่างกลายเป็นปริศนาและความสับสนไปหมด สติที่
เคยมีคล้ายจะหลุดหายไป

ทำไมเขามาอยู่ที่นี่ ศัตรูอยู่ที่ไหน ทำไมเธอที่ตายไปตั้งห้าร้อยปี
แล้วถึงมาปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าเขา

ความฝันหรือภาพลวงตา ทำไมถึงเหมือนจริงนัก ทำไมจับต้องได้
ชัดเจนขนาดนี้ ทั้งแรงที่โอบรัด ทั้งสัมผัสอุ่นที่แนบกาย ทุกการกระทำที่
ตอบสนอง ทุกจังหวะที่ก้าว ทุกคำพูดที่เอ่ย...เหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่
ขณะนี้มันเหมือนเมื่อห้าร้อยปีก่อนที่เขาเคยทำผิดพลาดที่สุดในชีวิต
สาเหตุที่ทำให้เขาต้องถูกผนึกอยู่ในถ้ำเพียงผู้เดียว

ห้าร้อยปีก่อน ที่นั่นตรงนี้...ช่วงชั่วซาก!

สมองที่เคยสั่งว่าทุกอย่างเป็นแค่ภาพลวงตาเริ่มไม่มั่นคง เหมือนมี
เสียงกล่อมอยู่ข้างหูให้เชื่อในสิ่งที่เห็น แม้พยายามสลัด แต่แรงที่รักรอบกาย
ก็กระซอกเขาให้จมกลับมายังเหตุการณ์ตรงหน้าอีกครั้ง

"ท่านกินเทียนชิต...ข้ารักท่าน...แม้ท่านจะเป็นปีศาจและข้าเป็นมนุษย์
แม้ทุกอย่างจะเป็นไปไม่ได้ แต่ได้โปรดตอบรับข้า...ความรู้สึก" ท่านหญิง
แสนสวยเงยหน้ามาสบประสานดวงตาสีเทาอย่างลึกซึ้ง วาดหวัง และมีความ
หมายมากมาย

หากแต่เจ้าของดวงตาสีเทาคู่คมกลับยังเบิกตากว้าง นิ่งจิ่งจิ่ง ไม่
ตอบสนอง ขณะใบหน้าคมที่เคยสงบนิ่งเยือกเย็นเริ่มซีกเผือกเมื่อจ้อง
เข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลเข้มคูโตของเค็ทสาวซึ่งคู่อ่อนล้า เว้าวอน และ
เจ็บปวด สัมผัสได้ถึงแรงสั่นน้อยๆ ของมือเล็กๆ ที่เกาะเกี่ยวไว้ยามรอ
คำตอบของเขา

"...ข้า...ไม่..."

กินเทียนชิตลั่นสิ่งที่ตนกำลังจะพูดลงคอ เมื่อคำตอบนั้นคือคำตอบ
เดียวกันกับเมื่อห้าร้อยปีก่อน

และมันเป็นสิ่งที่ทำให้ทุกอย่างจบสิ้น

เจ้าปีศาจไม่กล้าแม้แต่จะสบตาท่านหญิง และเลือกปิดเปลือกตาลงอย่างฉับพลัน หนีภาพของเธอ และไม่อาจให้คำตอบใดๆ ได้

เขาไม่ยอมให้เรื่องดำเนินไปถึงจุดนั้น เขาอยากแก้ไขมัน หาทางออกที่ดีที่สุด หรือดีกว่านี้ ไม่ให้ใครต้องเจ็บปวดหรือถูกบีบบังคับให้จนหนทาง แต่ขณะเดียวกันเขาก็ไม่ยอมโกหกตัวเอง ไม่ยอมโกหกเธอ สร้างความหวังที่ไม่มีวันเป็นจริงและปล่อยให้มันหลายลงเป็นผงธุลีในวันข้างหน้า

ทั้งสองความรู้สึกตีกันไปมาจนสมองของเขาเริ่มมีนเบลล และกลายเป็นตัวเขาเสียเองที่เหน็ดเหนื่อยเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเด็กสาวมนุษย์แสนงามคนนี้

ดวงตาสีเทาคล้ายจะปรือปิด แขนขาอ่อนแรงเกินกว่าจะตัดสติใจ ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อไปต่อ...ในเมื่อไม่อาจหาทางออกก็หยุดมันแค่ครั้งนี้แล้วกัน

ความคิดนั้นทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเลื่อนรางลง ความทรงจำที่ผ่านมาหลังออกจากถ้ำใต้ภูเขาถูกลบทิ้งไปที่ละส่วน และเริ่มถูกแทนที่ด้วยเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้าอย่างซ้ำๆ

"ถ้าท่านตอบไม่ได้ก็ไม่เป็นไร" ท่านหญิงชายูเยะกัมลงซบอกรุ่นของกินเหนียวอีกครั้ง และหลับตาพริ้ม คลี่รอยยิ้มงคงามแม้ใบหน้ายังซี้นด้วยน้ำตา "ข้าต้องการแค่ท่าน ไม่จำเป็นต้องตอบข้าก็ได้ เราสองคนจะอยู่ที่นี้ตลอดไป ท่านจะได้ไม่ต้องไปติดอยู่ในถ้ำที่คามิด หนาวเหน็บ ฝุ่นร่ายข้าซากถึงสิ่งที่แก้ไขไม่ได้...เราจะแค่อยู่ที่นี้ตรงนี้ตลอดไป และท่านไม่จำเป็นต้องโทษความผิดใครแก่ตนเองอีก"

น้ำเสียงหวานราวกับปลอบโยนแต่สลักครึ้งในหัวของผู้ที่เธอกอดไว้มากขึ้นทุกขณะ

สมองของเขาตอบรับคำพูดด้วยน้ำเสียงเบานุ่มเหมือนขนนก รู้สึกเปลือกตาทั้งสองข้างถูกร่วงด้วยละอองน้ำจนต้องปิดมันลงมาแนบสนิทอย่างหมดทางต้านทาน ปล่อยให้ความทรงจำต่างๆ ที่เคยมีไหลออกไปเหมือน

ซาในแก้วร่ำๆ...หายไปที่ละเล็กทีละน้อย แม้แต่เรื่องของเด็กสาวเจ้าของ
 นัยน์ตาสีน้ำเงิน

"เหยื่ออีกตัวมาแล้ว"

เด็กสาวผมสีน้ำตาลยาวประป่าแหวกมาน่าๆ บนหน้าคาง ลอบ
 มองผ่านห้องพักผู้อำนวยการที่ชั้นสองไปยังหน้าคอกที่ชานาคะและ
 วิญญาณแม่ทัพหญิงของเขากำลังคุยอยู่กับทาร์และโยชิซาระ

"อย่างน้อยก็ทำตามสัญญา" เธอพิมพ์เสียงไม่สบอารมณ์นัก
 ทว่าก็ผ่อนคลายขึ้นเพราะอย่างน้อยดูเหมือนที่เธอบอก ผอ.โยโคว่าอยาก
 ได้เหยื่อเพิ่มอีกหนึ่ง เขาก็ส่งมาให้ตามนั้น

คงต้องยอมรับจริงๆ แล้วว่าคาแก่เจ้าของโรงเรียนนี้ร้ายผิดกับ
 หน้าตาไปคนละมุมโลกเลย ถึง 'หลอก' ญาติหนุ่มของเธอให้มาที่นี่ได้
 ง่ายคายแบบนี้

และที่เธอต้องใช้เขาเพราะอย่างที่บอก งานนี้เธอไม่ยอมทำ
 คั้งนั้นถึงต้องการเหยื่อมาล่อพวกปีศาจที่เป็นปัญหาพวกนี้ พอเขาถูก
 เล่นงาน เธอก็แค่กระโดดไปจัดการที่หลังโดยไม่ต้องเผชิญกับศัตรูโดยตรง
 ปล่อยให้ญาติคนเป็นเนื้อสคบนปลายเบ็ด เธอก็แค่รอฆ่าอย่างนี้มาๆ ตอน
 เป้าหมายซบเนื้อแล้วเท่านั้น

ซึ่งชานาคะคือหนึ่งในเหยื่อที่เธอขอไว้ เพื่อสถานการณ์ที่ศัตรูอาจ
 มีมากกว่าหนึ่ง

ส่วนเหยื่ออีกคน...

หมอดีสาวปรายตาไปมองประตูห้องผู้อำนวยการที่เปิดอ้าไว้ และ
 ยกนิ้วขึ้นมาเกาข้างแก้มด้วยสีหน้ายุ่งเล็กน้อยพลงพิมพ์กับตัวเอง

"อย่าหาว่าฉันเห็นแก่ตัวเลยนะไอ้ลูกหมา แ่่งงานนี้ฉันไม่ยอมทำ
 จริงๆ ยังไงซะแกก็มีกระดิ่งอยู่แล้ว และเคียวไอ้ท่ามากก็คงมาช่วยต่อ
 คั้งนั้นจัดการเอาเองแล้วกันนะ...ฉันขอรออยู่นี้แหละ"

เธอยอมรับเลยว่างานนี้หลอกให้สุนัขป่าหนุ่มทำงานคนเดียว ใช้วิธี

รีบพุดรีบโยนงานในตำแหน่งที่มีปีศาจแน่ๆ จากข้อมูลที่ได้ให้กินเห็นซิ ส่วนตัวเองมาที่ชั้นสอง นั่งปล่อยเวลาไปจนกว่าจะได้ยินเสียงใครสักคนร้องขึ้นมาหรือหายใจเบียดกันไป...เธอก็แค่รอจังหวะดีๆ แล้วเคียวทุกอย่างก็จบ

ซึ่งความจริงเธอควรนั่งนิ่งๆ อยู่ในเวลาเงียบสงบคนเดียวที่ไม่ได้มีมานาน และดื่มด่ำกับมัน แต่ไอความรู้สึกซัดๆ หน่วงๆ ที่แทรกหลบอยู่ในความผ่อนคลายนี้คืออะไรก็ไม่รู้...มันเหมือนจะจวบในอนนิคๆ เมื่อนึกถึงใบหน้าคมหล่อเหลาที่จะมองมาอย่างกล่าวโทษเธอหลังจากนี้

ทั้งที่ปกติเมื่อต้องใช้ประโยชน์หรือหลอกใช้ใครอื่น เธอออกจะรู้สึกสบายใจเพราะไม่ต้องลงมือทำเอง ไม่ต้องเหนื่อย ไม่ต้องเสี่ยง ถือเป็นเรื่องดีและไม่สนว่าอีกฝ่ายจะคิดแบบไหน แต่ครั้งนี้ทำไมถึงไม่รู้สึกคืออย่างที่ผ่านมา

หวังว่านี่จะไม่ใช่ความรู้สึกผิด...

เลนยะก้าวมายืนฟังโตะทำงานเก่าๆ เพื่อรอเวลาหลังทบทวนอยู่ครู่หนึ่ง

แต่ผ่านไปแค่นี้ไม่ถึงนาที เธอก็เริ่มยกมือขึ้นมาคอดอกขณะก้มมองนาฬิกาบนข้อมือ รู้สึกว่าเวลาเดินช้ากว่าที่เคย และไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกร้อนใจขึ้นมาอย่างแปลกประหลาด ยามมองออกไปยังประตูหน้าต่าง ความมืดและเงียบจากทั้งภายนอกและภายในมันกดประสาทเธอจนน่าอึดอัด กังวลและคิดว่าอาจเป็นห้วงนิคๆ...ละมั้ง

เฮ้อ! เกลียคความรู้สึกนี้จริงๆ!...

"ฉันทันทีไม่โง่ก็บ้าแล้ว" เด็กสาวรำพึงรำพันกับตัวเองในที่สุด พลังพ่นลมหายใจแรงแล้วผลະตัวจากโตะ คัดสินใจก้าวออกไปจากห้องทั้งที่ยังไม่เข้าใจตัวเองและหงุดหงิดไปพร้อมกัน

แต่ไม่ทันที่จะได้ก้าวพ้นประตู กระแสลมแรงและหมอกหนา ก็ทะลักผ่านเข้ามา ผลักเธอให้ต้องถอยหลัง ก้มหน้าหนีสายลมหนักหน่วง

"บ้าเอ๊ย! มีบนชั้นนี้ด้วยนั่นเธอ!" เลนยะสบัด รีบตั้งสติควานหาศัตรูก่อนถูกเล่นงานในในกลุ่มหมอกที่มองไม่เห็นแม้แต่มือของตัวเอง

เธอยกมือเตรียมตะปบบางสิ่งทีว้างผ่านสายตาไป ทว่าทันทีที่มีมือขวา จับหมับเข้าได้ ความรู้สึกและรูปร่างที่อยู่ในมือกลับไม่ใช่อย่างที่คิด มัน คล้ายอะไรที่เหมือนท่อนไม้ยาว แต่น้ำหนักกลับเกินกว่าจะเป็นท่อนไม้ ซ้ำ ยังเย็นเฉียบเหมือนโลหะมากกว่า

ทว่าสิ่งที่ทำให้ตื่นตัวจนขนอ่อนที่หลังคอดลุกชัน กลับเป็นกลิ่น บางอย่างที่ลอยมาเตะจมูก

"ควันไฟ!" เสนยะหันมองตามกลิ่นควันในกลุ่มหมอกสีขาวและ พยายามหรีนัยน์ตา เฟ่งผ่านละอองน้ำที่เริ่มจางลงเรื่อยๆ

ซึ่งอย่างแรกที่หมอผีสาวเห็นคือพื้นไม้กระดานคล้ายห้องเดิมที่ตน อยู่ แต่วินาทีต่อมาแสงสีส้มที่ปลายหางตาก็ทำให้ขนที่รูปร่างของเธอต้อง ลุกชันอีกครั้ง

กลิ่นควันเริ่มรุนแรงขึ้นราวกับเกิดไฟไหม้ กระจกความร้อนกระทบ หลังคองจนต้องยื่นมือไปถูเพื่อคลายไอรระอุ แต่พอมือเธอสัมผัสคอตัวเอง กลับพบความผิดปกติบางอย่างจนใจร่วงวูบ

"นี่มันอะไร ผมฉันทำไม..."

เสนยะจับเส้นผมของตัวเองออกมาสำรวจ แล้วพบว่าความยาวของ เส้นผมเปลี่ยนไป ผมที่เคยถูกตัดสั้นแค่ประป่าบัดนี้ยาวลงมาจนจับระดับ ไม่ถูก ต้องไล่สัมผัสผศความยาวไปเรื่อยๆ จากไหล่ไปหลัง ผ่านเอว กระทั่ง ถึงหัวเข่า ถึงรู้ว่าผมคนยาวเกือบถึงพื้น ซ้ำระดับสายตาก็เปลี่ยนไปราวกับ เธอมองเห็นพื้นอยู่ใกล้มากกว่าเดิม

หมอกหนาจางหายไปหมคสั้นเมื่อเธอเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะ ก้มมาเจอเสื้อผ้าของคนแล้วยิ่งต้องอึ้งตะลึง เมื่อซุคนักเรียนที่เคยสวม กลายเป็นเสื้อสีขาวขาดวิน เปื้อนเลือด และฮากามะสีน้ำเงินเข้ม

เสนยะผลอกลิ้นหายใจดับพลัน ก้อนเนื้อในอกเต้นถี่ราว ก่อนจะยิ่ง กระหน้าแรงขึ้นยามหมุนนัยน์ตาไปเจอว่ามีอข้างที่จับบางสิ่งทีคิดว่า เป็น ท่อนไม้ไว้ กลับกลายเป็นท่อนเหล็กที่ผูกฟู่สีดำและลูกกระพรวนสีทอง ซึ่ง เป็นค้ำจับของอาวุธยักษ์เจ้าของนาม...

"กงจักรการาสี..."

เลนยะไล่มองตามอาวุธใหญ่ในมือด้วยดวงตาเบิกกว้าง อาวุธที่ใหญ่โตจนเกือบเท่าๆ กับตัวเธอในเวลานี้ ใบมีดใหญ่สี่คานี่รูปตัว S ดูน่าขนลุกและน่าเกรงขามไปพร้อมกัน ชัดกับเสียงกระพรวนใส ที่ผูกติดกับมัน

"กงจักร...การาสี" เด็กสาวรำพึงรำพันแผ่วอย่างไม่ทันรู้ตัว ความรู้สึกห่างเหินที่เคยถืออาวุธชิ้นนี้ทุกเมื่อเชื่อกำลังแล่นเข้าทุกอณูร่างกายเหมือนได้พบทั้งเพื่อนเก่าและศัตรูครั้งอดีต นัยน์ตาสีน้ำเงินพราวระยับคีใจอย่างพลั้งเผลอและเกลียดชังอย่างไม่ปิดบัง

แต่ก่อนที่เธอจะจมไปกับความรู้สึกนั้น ก็ต้องกลับมาสนใจสิ่งรอบข้างเสียก่อน

เลนยะก้มมองรูปร่างตัวเอง มันกลายเป็นร่างกายของเด็ก เธอตัวเล็กลงมาก จากที่สังเกตเห็นว่าจะอยู่ในช่วงเจ็ดถึงแปดขวบ แต่นั่นก็ไม่ทำให้เคือคร้อนนัก

เธอพอจะรู้จักการโจมตีและความสามารถของมากระ งาเอชิ เรียกว่าโชคิที่รู้ก่อนว่าศัตรูเป็นอะไร ไม่อย่างนั้นคงไม่กล้าแม้แต่ขยับ และที่แน่ใจอย่างหนึ่งคือ ตอนนี้เธอกำลังอยู่ในสถานการณ์เมื่อแปดปีก่อน กลางห้องกว้างของโรงฝึก และรอบข้างมีไฟลุกท่วม

กระนั้นเธอก็พยายามไม่มองไปข้างหลัง...เพราะรู้ดีว่ามีศพของใครนั่งอยู่ตรงนั้น

นัยน์ตาสีน้ำเงินเลือกกวาดมองรอบห้องที่มีศพเกลื่อนกลาด หลายนศพเกือบไม่เหลือสภาพของคำว่ามนุษย์อยู่แล้วด้วยซ้ำ อาจเรียกได้แค่ว่าเศษเนื้อเท่านั้น

เลนยะพยายามสงบสติอารมณ์ ควบคุมลมหายใจเข้าออก ไม่ใช่เพราะกลัวภาพคนตายมากมายรอบตัว หากแต่เป็นความตื่นกลัวต่อความจริงที่ดูจริงอย่างน่าขนลุกกับเหตุการณ์เวลานี้

ทั้งความร้อนจากไฟที่แผดเผา อากาศที่มีแค่เขม่าควันหนาแน่นจน

น้ำลายในปากอกรสเปรี้ยว และรู้สึกเหมือนปอดหดลีบลง กลืนไหม้ของ
เนื้อกับกลืนเน่าเหม็นของเลือด

ทุกอย่างช่างสมจริง ไม่มีอะไรที่ดูเป็นความฝันแม้แต่คนเดียว

ช่างเป็นภาพหลอนที่น่ารังเกียจเกินบรรยาย

ห้องของเธอค่อยๆ ไหลอาบข้างแก้ม แม้รู้ว่าเป็นเรื่องโกหกแต่ก็
อดหวั่นใจไม่ได้ และมันส่งผลให้เธอเริ่มหมუნหาสิ่งเดียวที่อาจช่วยให้คน
สงบใจได้มากกว่านี้...วิญญาณซามูไรหนุ่ม

ในเมื่อมันคิดจะใช้ชีวิตจริงๆ ของเธอมาหลอกหลอน ก็ต้องเอาทุก
รายละเอียดในคืนนั้นเมื่อแปดปีก่อนมาให้ครบ

แต่ไม่ว่าจะพยายามมองหาอย่างไร เธอก็ไม่เจอโยชิฮาระ ทั้งที่แน่ใจ
ว่าวิญญาณที่คืนเคยจะอยู่ข้างกายคนเสมอ ถึงแม้จะเป็นเพียงของปลอม
เวลานี้เธอก็อยากเห็นเขา ทว่าที่นี้กลับมีแค่เธอกับร่างไร้วิญญาณหลาย
สิบร่าง

เจ้าพวกปีศาจชั้นต่ำนี้ไม่เหลืออะไรอีก ให้มองเลย!...เด็กสาวคิด
อย่างหัวเสีย

"ดวงตาทวารบาลของแกกำลังจะเปิดแล้วสิ"

สติสัมปชัญญะทั้งหมดของเธอเหือคหายในฉับพลัน เมื่ออยู่ๆ เสียง
นุ่มๆ เสียงหนึ่งแทรกผ่านควันไฟหนาทึบเข้ามา

หมอผีสาวในร่างเด็กน้อยที่มอมแมมไปด้วยเลือดสะบัดใบหน้า
คืนตระหนกไปมองที่มาของเสียง

และที่หน้าประตูบานใหญ่ของโรงฝึก ก็ปรากฏเด็กหนุ่มอายุ
ประมาณสิบสามถึงสิบสี่ปียืนอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ แต่เพราะ
แสงจันทร์ที่ส่องย้อมเข้ามาจึงทำให้เงาคาบคบังใบหน้าของเขาไว้จนไม่
อาจเห็นได้ มีเพียงดวงตาสีน้ำเงินทรงอำนาจแกร่งกร้าวที่มีประกายระยับ
ผ่านความมืด มองมายังร่างเล็กๆ ที่อยู่กลางห้อง

เลนยะลอบกลืนน้ำลายลงคอ ยามรู้สึกเหมือนกำลังส่องกระจก
มองดูดวงตาของตนเอง ดวงตาสีน้ำเงินแปลกประหลาด...ที่มีเพียงเธอ

และ 'มัน' ที่มี

หมอผีสาวถอยเท้าสองสามก้าวตามสัญชาตญาณ ใบหน้าไร้สีเลือด
ขณะกำอาวุธในมือแน่นขึ้น ก่อนครางในลำคอเสียงเครือแผ่ว
"แก...เลนโย..."